2025
DECEMBRIS
358

Adventes Vēstis

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

Brīnieties, Debesis! Esi pārsteigta, zeme!

Kad īsti ir Jēzus Kristus iesākums?

Padomi mentālās veselības kopšanai, atveseļošanai un sargāšanai

Bērniem un pusaudžiem:
Jēzus satiek visus pasaules cilvēkus

Jauniešiem:
Atverot durvis dziļākām attiecībām ar Dievu

Saturs:

04 ATSKATS
GAiN konference Bulgārijā

06 ATSKATS
Izstāde un labdarības koncerts Rīgas 1. draudzē

08 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Atrastā dāvana

10 LIECĪBA/ INTERVIJA
Nesot sirdī ilgas pēc Bībeles

13 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Kad īsti ir Jēzus Kristus iesākums?

14 TĒMA
Brīnieties, Debesis! Esi pārsteigta, zeme!

18 VESELĪBA
Padomi mentālās veselības kopšanai, atveseļošanai un sargāšanai

20 PA BĪBELES LAPPUSĒM
Vairāk Jēzus. 1. lekcija. Vai varam būt draugi?

24 JAUNIEŠIEM
Atverot durvis dziļākām attiecībām ar Dievu

26 BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Jēzus satiek visus pasaules cilvēkus

"Adventes Vēstis" ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.
Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA, Imants ĢIPSLIS, Vineta KRAULIŅA, Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.
Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti 2025. Dieva žēlastības gada noslēgumā, mīļie "Adventes Vēstu" draugi!

Daudzi no jums noteikti ir piedzīvojuši pārsteidzošo un reizē skumjo sajūtu, kura piemeklē, lasot Dieva Vārdu un apjaušot, cik ātri skrien laiks, bet cik nemainīga ir un paliek cilvēka daba, tā tieksmes, intereses un izpratne. Tā ir sajūta, kad lasām un skaidri zinām – Dievs dara visu, lai mūs glābtu, bet mēs nereti paliekam tādi, par kuriem Jēzus reiz ar skumjām secināja: ".. bet jūs negribējāt." (Mt. 23:37; Lk. 13:34) Arī Praviešu Gara rakstos lasām to pašu secinājumu: "Debesu sūtņi ar izbrīnu vēroja vienaldzību tautā, kuru Dievs aicināja nest pasaulei svētās patiesības gaismu. [..] Šī vienaldzība valdīja visā Israēla zemē. Prieks, kas saviļņoja visas Debesis, neskāra patmīlīgās un pasaulīgās sirdis. Tikai nedaudzi ilgojās skatīt Neredzamo." (E. Vaita. *Laikmetu ilgas*, 44. lpp.)

Gan Jēzus, gan vēlāk Elena Vaita pirms tam atsaucās uz pravietojumiem. Nudien, visa Vecā Derība ir pilna pravietojumiem, kuri atklāj Jēzus atnākšanas veidu un vietu, Viņa kalpošanas pazemību un uzupurīgo nāvi pie krusta par cilvēces grēkiem. Bet ko cilvēki? Lielākajā daļā gadījumu viņi "negribēja".

Šajā "Adventes Vēstu" numurā līdz ar svētku sveicieniem un svētību vēlējumiem aicinām jūs iedziļināties Bībeles vēstī, kas lasāma *Tēmas* rakstā, un pārdomās, kurās rubrikā *Vārds mācītājam* dalījies mācītājs Valdis Zilgalvis. Mēs aicinām jūs izlasīt skaisto liecību no Lietuvas un interviju rubrikā *Jauniešiem* par brīnišķīgo Dieva vadību, rakstu par mentālo veselību lappusītē *Veselība*, Dieva mīlestības caurstrāvoto rubriku *Pa Bībeles lappusēm*, kurā jūs gaida Morisa un Lī Vendenu sirsnīgais aicinājums, un lappusīti *Bērniem un pusaudžiem*, kurā redzēsiet, kā Jēzus gatavojās un atkal no jauna gatavojas sastapties ar visiem cilvēkiem šajā pasaulē! Lai ikkatrs no šiem un visiem pārējiem rakstiem jūs uzrunā, sasilda, pamodina, iedvesmo, iepriecina, pamudina nepalikt vienaldzīgiem, nepalikt pie virsējās, spožās svētku kārtiņas, aiz kuras nereti ir tikai šķindoši zvārguļi un skanīgs klusums, bet gan doties tālāk, lai sastaptu To, kurš reiz nāca uz šo zemi Tevis dēļ, mīļo lasītāj, mūsu ikviena dēļ! To, kurš būtu nācis arī tad, ja Tu, mīļais draugs, mīļā māsa, mīļo brāli, būtu vienīgie cilvēki uz zemes, kuriem vajadzīga palīdzība! To, kurš vienaldzīgi nenoraugās no kādas mākoņa malas, lai nosodītu mūsu kļūdas, bet kurš ik dienu runā uz mums, sauc mūs, rūpējas par mums, māca mūs, slīpē, samīļo, iepriecina un neatlaidīgi aicina, lai no tiem, kas bija vienaldzīgi, kas "negribēja", mēs kļūtu par tiem, kas ar ilgošanos gaida to skaisto, to neaptverami brīnišķīgo, to slavas un godības izgaismoto dienu, kad Viņš nāks atkal, lai vestu mūs mājās!

Lai jums un jūsu mīļajiem svētīgs šis laiks, kurā katru gadu no jauna ar pateicību varam atcerēties: "Šī ir tā mīlestība, nevis, ka mēs esam mīlējuši Dievu, bet ka Viņš mūs mīlējis un sūtījis Savu Dēlu mūsu grēku izpirkšanai." (1. Jņ. 4:10)

Anitra Roze un AV redakcijas komanda

Mīļie brāļi un māsas Kristū, dārgie lasītāji!

Gada noslēguma steigā un kņadā Kristus dzimšanas notikums mūs aicina apstāties un ieklausīties Dieva Vārda apsolījumos, kas cauri gadsimtiem vēstīja, ka nāks Mesija. Vecās Derības pravietojumi neaprakstīja kāda prievieša nereālu sapni, bet dzīvu Pestītāju, kurš ienāca mūsu vidū, lai atklātu Dieva patieso raksturu un glābtu visu cilvēci.

"Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls, valdība guļ uz Viņa kamiešiem. Viņa vārds ir: Brīnums, Padoma devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs un Miera Valdnieks." (Jesajas 9:5)

Un tad, pirms vairāk nekā 2000 gadiem, Betlēmes klusumā šis apsolījums piepildījās. Jēzus piedzima, apliecinot – Dievs tur Savu vārdu.

Tomēr arī šodien aiz ārējā svētku spožuma cilvēku sirdī bieži novērojams nemiers. Cilvēki meklē patiesu mīlestību, piedošanu, piederību un dzīves jēgu. Tās ir ilgas pēc mūžības, ko pats Dievs ir ielicis katra cilvēka sirdī (Sal. māc. 3:11). Šīs ilgas ir spējīgs piepildīt tikai Jēzus – Miera Valdnieks.

Nesen pārtikas veikalā pamanīju kādu māti, kura ar sajūsmu izvēlējās divus adventes saldumu kalendārus saviem bērniem. Šāds kalendārs katru dienu sola mazu iepriecinājumu – našķi vai dāvaniņu, kas slēpjas aiz katra datuma lodziņa. Tas palīdz sajust svētku atmosfēru, pacietīgi virzīties uz svētku dienu un gaidīt to ar prieku. Tajā mēs varam ieraudzīt kādu garīgu līdzību. Mūsu sirdī arī ir mazie lodziņi, kuri katru dienu jāatver priekš Jēzus. Katrs logs ir kāda dzīves joma, pieredze, sāpe vai cerība. Bet lielākā Dāvana – Jēzus Kristus – ienāk tikai tad, ja mēs atveram savu sirdi un dzīvi Viņam.

Kristus dzimšanas vēsts atklāj garīgu patiesību. Dieva klātbūtni pamana tikai tie, kas Viņu gaida un kuru sirds ir atvērta Dieva pravietojumu piepildījumiem Jēzū Kristū. Praviete Anna un Sīmeans atpazina Mesiju vienkāršā Bērnā, jo viņu sirds bija garīgi modra un atvērta gan pravietojumu balsij, gan Dieva tuvumam (Lūkas 2:22–38).

Vai arī mēs spējam pamanīt Jēzu pravietojumos un Viņa klātbūtni šodien – pazemībā, kalpošanā, līdzcietībā, žēlastībā, ciešanās, upurējoties – tur, kur atklājas patiesa ticība un mīlestība?

Šajā gada nogalē ar dziļu pateicību vēlos teikt lielu paldies ikvienam draudzes cilvēkam, kurš, pakļaujoties Svētā Gara vadībai, pašaizliedzīgi kalpoja draudzē un sabiedrībā. Jūs esat Kristus evaņģēlija nesēji pasaulei, kas tik ļoti ilgojas pēc cerības!

Lai šie gada nogales svētki kļūst par dzīvu satikšanos ar Jēzu ne tikai Rakstos, bet arī mūsu mājās un attiecībās! Lai mūsu sirdī katru dienu ir atvērti logi, caur kuriem ienākt Dieva žēlastībai! Un lai 2026. gads mūs ved tuvāk tam brīdim, kad Mesija, kurš reiz piedzima Betlēmē, atgriezīsies visā Savā godībā kā kungu Kungs un ķēniņu Ķēniņš! Lai Viņš dāvā jums mieru, dziedina sirdi, stiprina ticību un piepilda ar Sava Vārda gaismu!

Vēlot Dieva svētības,
Imants Ģipslis,
Latvijas draudžu savienības prezidents-bīskaps

GAiN KONFERENCE BULGĀRIJĀ

No 12. līdz 16. novembrim Pravecā (*Pravets*), Bulgārijā norisinājās ikgadējā GAiN Eiropas konference, kuru man bija iespēja apmeklēt jau otro reizi. Bet kas īsti ir GAiN? GAiN – *Global Adventist internet Network* jeb Globālais adventistu interneta tīkls – ir konference, kas apvieno komunikācijas, mediju, izdevējdarbības un personīgās kalpošanas profesionāļus. Tā veicina tīklošanos, sadarbību, pieredzes apmaiņu un sniedz inovatīvas apmācības.

Šogad konferencē piedalījās 255 komunikācijas jomas aktīvisti no 37 valstīm – gan no Eiropas, gan ārpus tās. Uz GAiN devos kā Baltijas ūnijas darbiniece, vienlaikus pārstāvot arī Latviju, jo biju vienīgā dalībniece no mūsu valsts.

Šī gada GAiN konferences temats bija "Let there be light" jeb "Lai top gaisma", un mūsu svētbrīži fokusējās uz to, cik ļoti nozīmīga ir mūsu kalpošana komunikācijas jomā, jo tieši mēs varam būt tie gaismas devēji šajā tumšajā pasaulē.

Man atkal bija prieks būt daļai no digitālā satura veidošanas komandas, kuras darbs bija redzams Transeiropas divīzijas (TED) *Facebook* un *Instagram* platformās. Strādājot šajā komandā, man pavērās iespēja iepazīt dažādus komunikācijas speciālistus un vadītājus, tostarp iepriekšējo Ģenerālkonferences komunikācijas vadītāju Viljamu Kostu (*Williams Costa*) un šī brīža vadītāju Alisu Trūmanu (*Alyssa Truman*). Ar abiem sanāca pārrunāt Komunikācijas nodaļas darbu Latvijā un Baltijas valstīs.

Viena no nozīmīgākajām konferences daļām ir semināri, kas tiek sadalīti pēc jomām: sociālie tīkli, tehnika, rakstniecība un rediģēšana u. c. Es apmeklēju sociālo tīklu seminārus, jo darbojos šajā jomā. Tajos bija iespējams dzirdēt Ģenerālkonferences stratēģiju nākamajai piecgadei, kā arī uzzināt, kā citās draudžu savienībās un ūnijās sociālie tīkli tiek izmantoti, lai aizsniegtu cilvēkus, kuri vēl nezina par Jēzu.

Citos semināros, piemēram, izdevējdarbības jomā, dalībnieki varēja uzzināt par Spānijas izdevniecību "Safeliz", kas papildus grāmatām izstrādājusi arī adventistu spēles, kuras mums bija iespēja izmēģināt.

GAiN laikā tika prezentētas daudzas iniciatīvas. Viena no tām bija "OneVoice27" – ĢK projekts, kura īstenošanā būs nepieciešama ikviena draudzes locekļa iesaiste. Iniciatīvas mērķis ir, lai 2027. gada septembrī notiktu lielākais adventistu mediju notikums vēsturē. Vairāk informācijas par ieviešanu Latvijā sekos vēlāk, bet jau tagad par to var uzzināt "OneVoice27" mājaslapā *https://onevoice27.org/*.

Pagājušajā gadā man kopā ar meiteni no Horvātijas tika uzticēts vadīt GAiN jauniešu grupiņu (dalībnieki līdz 35 gadiem). Šī tradīcija turpinājās arī šogad, un atkal biju atbildīga par grupiņas vadīšanu. Mērķis bija radīt jauniešiem kopienas sajūtu un drošu telpu, arī atrodoties starp pieredzējušiem, nopietniem profesionāļiem.

Šogad GAiN apmeklēja 65 jaunieši, lielākā daļa ar ļoti nopietnām atbildībām: komunikācijas nodaļu vadītāji, sociālo tīklu administratori, draudžu un ūniju pārstāvji. Tas apliecina, cik būtiski jaunieši iesaistās un cik spējīgi viņi ir vadīt, veidot, pārstāvēt savu valsti starptautiskos pasākumos.

Mūsu aktivitātes iekļāva gan neformālus sadraudzības brīžus

ar spēlēm un iepazīšanos, gan sirsnīgus mirkļus ar Bībeles studijām, lūgšanām, sarunām un jaunu kontaktu dibināšanu potenciālai nākotnes sadarbībai.

Gribu noslēgt ar atziņu, ka šī konference man atkal devusi plašāku un dziļāku redzējumu par to, cik nozīmīga ir komunikācijas joma ne tikai ikdienas dzīvē, bet arī draudzes kalpošanā. Strādājot ar medijiem, radio, rakstiem un citiem rīkiem, kas palīdz nest Dieva Vārdu pasaulē, mēs iesaistāmies darbā, kura ietekme ir daudz lielāka, nekā dažkārt spējam aptvert.

Šajā konferencē man bija iespēja izveidot jaunas draudzības un kontaktus nākotnes sadarbībām, kā arī satikt cilvēkus, ar kuriem man jau bijusi brīnišķīga iespēja strādāt, piemēram, pašreizējo TED Komunikācijas nodaļas vadītāju Vanesu Picuto (*Vanessa Pizzuto*).

Ikviens no jums var būt daļa no komunikācijas kalpošanas! Varbūt tā ir tekstu rakstīšana, skaņas apstrāde, prezentāciju vai plakātu veidošana, video filmēšana vai kāda cita radoša joma. Iespēju ir patiešām daudz. Apdomā, kādi talanti Tev ir doti un kā tie var palīdzēt nest šo skaisto vēsti par Dievu cilvēkiem, kuri to vēl nav dzirdējuši!

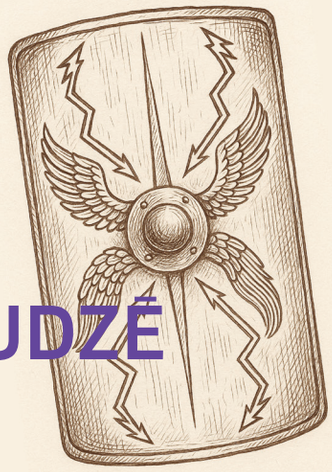
Patrīcija Oberte
Foto: Nikolajs Stoikovs

IZSTĀDE UN LABDARĪBAS KONCERTS RĪGAS 1. DRAUDZĒ

No 20. līdz 25. novembrim pašā Rīgas centrā – Baznīcas ielā 12a, Septītās dienas adventistu Rīgas 1. draudzes Mazajā zālē – notika kāds īpašs evaņģelizācijas pasākums – izstāde "Krītošais akmens". Izstādē bija apskatāmi franču mākslinieka Lorāna Grizela (*Laurent Grisel*) lielformāta plakāti un artefakti, kas ataino 2600 gadus seno Bībeles pravietojumu – pasaules lielvaru vēsturiski hronoloģisko secību, kas sākās no varenās Bābeles, kurai sekoja Medo-Persija, tad Senās Grieķijas un Romas impērijas, un kas turpinās līdz pat mūsu dienām.

Pirmā izstāde "Krītošais akmens" notika 2017. gadā Madonā, vēlāk – arī citās Latvijas draudzēs, un nu šī gada izskaņā tā atkal viesojās Rīgā.

Izstāde raisīja lielu interesi ne tikai starp kristiešiem, bet arī starp aicinātajiem viesiem un pat nejaušiem apmeklētājiem, kuri iegriezās mūsu dievnamā pirmo reizi.

Izstādes laikā draudze lūdza par ikvienu apmeklētāju – lai Dievs darbojas, lai šī izstāde kalpo par svētību un pagrieziena punktu cilvēku dzīvē.

Dažas īsas atsauksmes no izstādes apmeklētājiem

• *Ļoti interesanta izstāde! Paldies par aizraujošo stāstījumu!*

• *Pamanīju, ka cilvēki šo izstādi uztver ar dziļu interesi, ar pārdomām, priecīgi, uzzinot tik nozīmīgi svarīgus faktus. Šajā izstādē visi pārstāja steigties un jutās ļoti mierīgi.*

• *Cilvēki, kuri atsaucās manis sūtītajam aicinājumam, turpina sazināties – sūta pateicību ar ceļošiem vārdiem. Lūgsim, lai Dievs turpina iesākto darbu pie viņu sirds!*

• *Mūsu dēlam arī ļoti patika izstāde, vakara lūgšanā viņš par to pateicās Tēvam un mums teica, ka esot uzzinājis daudz ko jaunu. Paldies!*

• *Apbrīnojams mākslas, vēstures un Dieva nākotnes atklāsmes savienojums!*

• *Kristus otrā atnākšana tiešām ir tuvu!*

• *Jūtama tik reāla senās un mūsdienu vēstures elpa! Nemierīgas pārdomas arī par to, ka dzīvojam pašā pēdējā vēstures laikmetā...*

• *Patika izstāde, jo varēju uzzināt daudz jauna par kristietības vēsturi, par sestdienas pārcelšanu uz svētdienu, par baznīcas varu un ietekmi, patika tas, ka varēju jautāt un saņemt kompetentas atbildes.*

• *Bērniem draudzīga izstāde. Tas arī mums kā vecākiem palīdzēja to baudīt.*

• *Šī izstāde jāredz katram ticīgam cilvēkam!*

• *Uzzināju, ka ticēt horoskopiem nav pēc Dieva prāta.*

• *Noslēguma lūgšana ar gidu bija kā svētība tālākam ceļam ar Dievu.*

Paralēli izstādei 22. novembra sabatā noritēja labdarības koncerts "Teiciet Mūžīgo", kas bija gan skaistas mūzikas, gan sirsnīgu apmeklētāju pilns. Šī koncerta ziedojumu mērķis bija palīdzības sniegšana mūsu māsas Lidijas Neikures ģimenes atbalstam. Lidija Neikure jau četrus gadus dzīvo

Latvijā, sludina Dieva Vārdu, lasa lekcijas kristīgajā psiholoģijā. Viņa saka: “Es šeit jūtos kā mājās, jo šeit ir mani kristīgie brāļi un māsas. Bet Kijivā ir mans dēls un mazdēli, un viņiem ir steidzami nepieciešama palīdzība.” Pateicamies ikvienam ziedotājam par sniegto atbalstu!

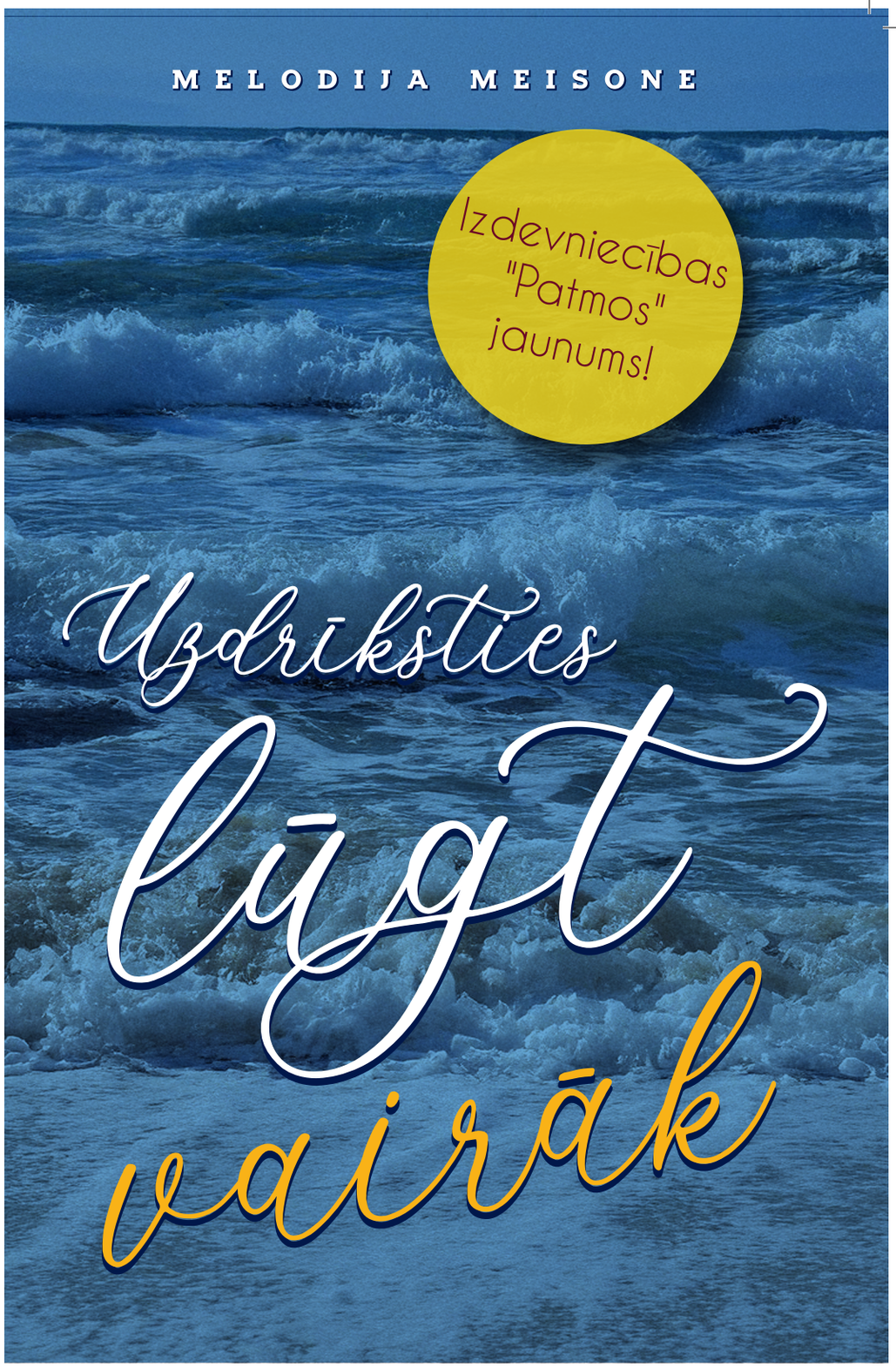
Koncertā piedalījās Dieva doto skanīgo balsu īpašnieki – koris “Adventus”, apvienotais jauktais vīru koris no dažādām Latvijas draudzēm un ansamblis no Cēsu draudzes. Ar solo dziesmām koncertu kuplināja Austra Gudļevska un Amanda Marija Rudzīte. Koncertmeistare – Emīlija Trubeckaja.

Noslēgumā notika kopīga sadziedāšanās, kas nesa tuvību, pateicību un slavu Dievam.

Eva Stepanova un Baiba Bērziņa no Rīgas 1. draudzes

Foto: Agris Bērziņš

“Dievs ilgojas, lai mēs lūgtu daudz, daudz vairāk, nekā lūdzam tagad. Melodija Meisone grāmatā “Uzdrīksties lūgt vairāk” ir izgaismojusi Dieva Vārda patiesību ceļā uz patiesu atdzimšanu – Svēto Garu. Te parādīta iedvesmota, drosmīga, pārdroša lūgšana. Es zinu, ka šī grāmata daudziem būs par lielu svētību.”

Dags Bačelors, “Amazing Facts” prezidents un lektors

VĀRDS MĀCĪTĀJAM

ATRASTĀ DĀVANA

Valdis Zilgalvis –
Smiltenes draudzes mācītājs

Gads ir aizsteidzies tik ātri! Savās domās mēs jau esam Ziemassvētku vakarā. Daudzās mājās tiks iedegta eglīte. Tā būs skaisti izrotāta, un zem tās gaidīs dāvaniņas.

Tā kā esam liela ģimene, zem mūsu eglītes dāvaniņu ir daudz. Ziemassvētku vecītis ņem tās pa vienai un nosauc saņēmēja vārdu. Kad visas dāvaniņas izdalītas, izrādās, ka kāds no jums ir palicis bez dāvaniņas. Vecītis rausta plecus un domā, kur jūsu dāvaniņa palikusi. Kāds ir to paņēmis no eglītes apakšas.

Kā jūs justos tādā brīdī? Protams, lielākā daļa šeit esam pieaugušie. Tomēr pat tad mūsos būtu iekšējs nemiers. Iespējams, mēs pieklājības pēc to noslēptu, tomēr vienalga labi nejustos – visiem tika, bet man ne...

Vai esat pamanījuši, ka Ziemassvētki nāk ar lielu ļaužu pieplūdumu veikalos? Skan pazīstamas dziesmas, mūs ieskauj svētku skati, sajūtas un skaņas – mirdzošas gaismas, svētku ēdienu aromāts, bērnu smiekli un kopā pavadīto brīžu siltums. Visā šajā burvībā mēs bieži apmaināmies dāvanām, tā paužot mīlestību cits pret citu. Tomēr viena dāvana svētku priekā ir pazudusi. Tā ir neaprakstāmi liela dāvana – Jēzus Kristus.

Ziemassvētki, ko pazina jau mūsu vecvecāki, ir vieni no nozīmīgākajiem kristīgajiem svētkiem un tiek svinēti, lai pieminētu Jēzus Kristus piedzimšanu. Jēzus Kristus dzimšanas datums nav precīzi zināms, jo Bībelē tas nav minēts. Agrīnie kristieši svinēja Jēzus piedzimšanas notikumu, bet to darīja bez noteikta datuma. Savukārt ceturtajā gadsimtā, ietekmējoties no daudzajām pagāniskajām tradīcijām un svētkiem, tika nolemts, ka Ziemassvētkus svinēs 25. decembrī. Šis datums, iespējams, tika izvēlēts, lai aizvietotu senos romiešu svētkus, kuri tika svinēti ziemas saulgriežu laikā. Viduslaikos Ziemassvētkos tika uzsvērta Kristus dzimšanas vēsts, radās un sāka izplatīties dažādas šo svētku tradīcijas, piemēram, mise, atbilstošas dziesmas un svētku mielasts. Dažādās valstīs Ziemassvētki ieguva savas specifiskas iezīmes un paražas, kas saistījās ar vietējo kultūru. 16. gadsimtā reformatori, piemēram, Mārtiņš Luters, centās atjaunot Ziemassvētku svinēšanas tradīcijas, pievienojot tām jaunas dziesmas un rituālus. Luterāņu baznīca ieviesa Ziemassvētku egles dekorēšanu, kas kļuva populāra Vācijā. Mūsdienās Ziemassvētki tiek svinēti visā pasaulē un ir kļuvuši par plaši atzītu kultūras notikumu, kas ietver gan reliģiskas, gan sekulāras tradīcijas. Svētkos bieži iekļauj eglīšu rotāšanu, dāvanu apmaiņu un ģimenes kopā sanākšanu.

Lai arī lielā notikuma datums nav precīzi zināms, tomēr gada griezumā ir vērts apstāties un veltīt visu uzmanību šīm lielajam brīnumam – Jēzus piedzimšanai Betlēmē. Tā ir vislielākā dāvana, kādu Dievs mums katram ir uzdāvinājis – "Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību [..]" (Jāņa 3:16)

Bet kā īsti ir ar mums – ticīgajiem? Vai mēs personīgi esam Viņu izpratuši un pieņēmuši kā savas dzīves lielāko dāvanu, kā mūsu Dievu, Radītāju, Glābēju un Uzturētāju? Betlēmē dzimušo bērnu eņģelis lika nosaukt vārdā Jēzus. Latviski šo vārdu var tulkot kā 'Dievs ir glābējs'.

Augšāmcelšanās rītā Jēzus diviem mācekļiem sniedza mācību stundu par to, kā vajadzētu Viņu atrast un iepazīt. Lai saprastu Betlēmē piedzimušo Bērnu, lai saprastu Viņa dzīvi, krusta nāvi un augšāmcelšanos, mums vispirms jādodas pie Vecās Derības rakstiem.

Jau no pašas pirmās lappuses mēs uzzinām, ka iesākumā Dievs radīja Debesis un zemi. Pēc tam arī cilvēku. Viss bija ļoti labs. Turklāt Dievs veidoja ciešas attiecības ar cilvēku, un arī cilvēkam ar cilvēku šai laikā bija cieša saskaņa. Bet kad cilvēki, neuzticoties Dievam, paklausīja čūskai, cieta arī cilvēku savstarpējās attiecības. Sākās traģiska deģenerācija no garīgās kārtības uz

> "Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls." Šis pravietojums runā ne tikai par Bērna piedzimšanu, bet arī par neticamo dāvanu – pats Dievs nāks pie mums, iemiesojot mīlestību un cerību.

garīgo nekārtību. Čūska jeb velns ienesa grēku Dieva radītajā pasaulē.

Kā Dievs uz to atbildēja? Viņš veidoja glābšanas ceļu, kurš noslēdzās pie krusta Golgātas kalnā! Pirmā norāde tika dota čūskai: "Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī." (1. Moz. 3:15) Tā Dievs paredzēja risināt morālās un garīgās nekārtības problēmu.

Pirmsplūdu laikā grēks Dieva radītajā pasaulē bija izveidojis tik strauji progresējošu haosu, ka Dievam kļuva žēl – "Kad Dievs redzēja, ka cilvēku ļaunums augtin auga zemes virsū un ka viņu sirdsprāta tieksmes ik dienas vērsās uz ļaunu, tad Dievam kļuva žēl, ka Viņš cilvēku zemes virsū bija radījis, un Viņš Savā sirdī ļoti noskuma." (1. Moz. 6:5, 6) Sekoja sods, pasauli pārpludināja ūdens, un izglābās vien Dievam uzticīgais atlikums – tikai astoņi cilvēki.

Bet, lai sadragātu sātanam galvu, vajadzēja daudz vairāk nekā tikai sodu. Pēc plūdiem cilvēki nebija daudz mainījušies. Atkal sākās haoss. Lai izvairītos no Dieva soda, tie nolēma celt Bābeles torni. Tad cilvēce tika izklīdināta pa visu zemi. Situācija it kā uzlabojās līdz ar Ābrahāma aicināšanu. Dievs slēdza derību un svētīja sentēvu. Ābrahāms kļuva par visbiežāk pieminēto personu Vecās Derības rakstos. Dievs teica: "Un Es tevi darīšu par lielu tautu, Es tevi svētīšu un darīšu lielu tavu vārdu, un tu būsi par svētību. Es svētīšu tos, kas tevi svētī, un nolādēšu tos, kas tevi nolād, un tevī būs svētītas visas zemes ciltis." (1. Mozus 12:2, 3) Apsolījums Ābrahamam atklāj, kā tiks risināts Bābeles cēlēju radītais haoss, kur atkal sods nāca pār visiem zemes iedzīvotājiem, – no Ābrahama dzimuma nāks Kāds, kurš sadragās čūskai galvu. Vecā Derība ir pilna ar šī risinājuma detaļām. Jesajas 9:5 lasām: "Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls." Šis pravietojums runā ne tikai par Bērna piedzimšanu, bet arī par neticamo dāvanu – pats Dievs nāks pie mums, iemiesojot mīlestību un cerību. Jo cits Viņa vārds ir Imanuēls, kas nozīmē 'Dievs ar mums'.

Ziemassvētku stāsts atklāj Dieva plānu izglābt cilvēci caur Savu Dēlu. Jēzus ir šī apsolījuma piepildījums – brīnums, ietīts autiņos, piedzimis pazemīgos apstākļos un guldīts vienkāršā silītē.

> Jēzus ir personīga dāvana, kas domāta katram no mums! "Tāpat dāvanai par iemeslu nav viena cilvēka pārkāpums: jo sods gan ir nācis viena pārkāpuma dēļ un nesis pazudināšanu, bet žēlastības dāvana nākusi daudzu pārkāpumu dēļ un nesusi taisnošanu." (Rom. 5:16)

Vairāk nekā tūkstoš gadus jūdu tauta bija gaidījusi Pestītāja atnākšanu. Uz šo notikumu viņi lika savas visilgotākās cerības. Mesijas vārdu tie ietvēra dziesmās un pravietojumos, templa ceremonijās un ģimenes lūgšanās. Tomēr, kad Pestītājs atnāca, ļaudis Viņu nepazina. Dāvana no viņu prāta bija pazudusi. Debesu Mīļotais tiem šķita "kā saknes atzarojums izkaltušā zemē", kā kāds, kam "nebija nekāda izskata, nedz arī kāda skaistuma, lai mēs to ar labpatiku uzlūkotu". (Skat. Jes. 53:2, 3.) "Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma." (Jāņa 1:1) Viņi nepieņēma Dieva pasniegto dāvanu, viņu sirdij tā bija pazudusi…

Atcerēsimies, ka Jēzus ir personīga dāvana, kas domāta katram no mums! "Tāpat dāvanai par iemeslu nav viena cilvēka pārkāpums: jo sods gan ir nācis viena pārkāpuma dēļ un nesis pazudināšanu, bet žēlastības dāvana nākusi daudzu pārkāpumu dēļ un nesusi taisnošanu." (Rom. 5:16) Šī dāvana nav domāta tikai nedaudziem izredzētajiem, bet visiem – katrs cilvēks ir aicināts pieņemt Jēzu. Te ir kristietības pamatu pamats. Te atklājās Dieva mīlestība uz cilvēci. Dievs nedeva kaut ko vienkāršu, Viņš deva Savu vienīgo Dēlu. Jēzus ir Dieva galvenā mīlestības vēstule pasaulei. Uzlūkojot Jēzu, mēs redzam Dieva mīlestības pilnību – mīlestību, kas ir tik tīra, ka upurējās par mums, pilnveido mūs, piedod mums un pārveido mūs. Pat tad, kad cilvēce novērsās no Dieva, Viņa mīlestība palika nemainīga. Sūtot Jēzu, Dievs paziņoja: "Tu man esi viss!"

Jebkuras dārgas dāvanas vērtība ir tās pieņemšanā. Tāpat ir arī ar Jēzu. Viņš stāv pie mūsu sirds durvīm, klauvē un gaida, kad mēs tās atvērsim (Atkl. 3:20). Jēzus atgādina, ka Dieva mīlestība mums nav jānopelna vai jāiegūst, smagi strādājot. Tā jau ir mums uzdāvināta, mums atliekt tikai to pieņemt.

Pasaulē, kurā nereti valda bailes, nemiers un izmisums, Jēzus nes cerību. Kad eņģeļi paziņoja Viņa piedzimšanas vēsti, tie atnesa labas ziņas par lielu prieku visiem cilvēkiem (Lk. 2:10). Jēzus iemieso cerību ne tikai mūsu pašreizējos apstākļos, bet arī nākotnē.

Pie Viņa ir tas, pēc kā ilgojas mūsu sirds – miers. Viens no skaistākajiem Jēzus tituliem minēts Jesajas 9:5 – "Miera valdnieks". Viņa atnākšana nozīmē miera apsolījumu – mieru ar Dievu un mieru sevī. Kad saskaramies ar dzīves izaicinājumiem, mēs varam atrast atpūtu Viņā (Mt. 11:28–30). Viņa klātbūtne nomierina mūsu satraukto sirdi, piedāvājot mieru, kas pārsniedz visu sapratni (Fil. 4:7).

Ziemassvētkos ir svarīgi uzdot sev jautājumu: "Vai mēs patiešām esam atraduši un pieņēmuši Jēzu kā dāvanu? Vai mēs pilnībā atveram Viņam savu sirdi?" Šī dāvana prasa atbildi. Tāpat kā gani un gudrie nāca pie Viņa, lai pielūgtu, arī mēs esam aicināti nākt pie Jēzus, atzīstot Viņu par savu Kungu un Glābēju. Kad esam Jēzus dāvanu pieņēmuši, mūsu aicinājums ir pastāstīt par Viņu pasaulei. Lielākā dāvana, ko varam dot citiem, ir Kristus mīlestība.

Izmantosim šo laiku, lai pārdomātu, kā varam kļūt par Viņa mīlestības, cerības un miera nesējiem savā ģimenē, darbavietā un apkaimē! Tad šī Visdārgākā Dāvana būs atrasta.

NESOT SIRDĪ ILGAS PĒC BĪBELES

25. oktobra sabatā kopā ar mājas grupu viesojāmies Lietuvā, Septītās dienas adventistu Paņevežas draudzē. Sirsnīgajos sadraudzības brīžos radās izdevība uzklausīt vairākas liecības. Vienu no tām intervijas veidā piedāvājam mūsu lasītājiem. Tā ir saruna ar māsu ***Audroni Beļauskieni*** *(Audronė Bieliauskiene).*

Pastāsti, lūdzu, kā Tu atradi Dievu un kā Tu atradi adventistu draudzi! Kas Tevi pamudināja šurp atnākt?

Es daudzus gadus meklēju Bībeli, bet nekur to nevarēju dabūt. Man bija draudzene, kuras brālis bija ļoti labs mākslinieks, un viņš uzgleznoja un man uzdāvināja gleznu, kurā bija attēlots kāds cilvēks, kurš nonācis cietumā Dieva vēsts dēļ, šai gleznā viņš bija attēlots lasām Bībeli. Tas bija laiks, kad jau piecpadsmit gadus biju ilgojusies tikt pie savas Bībeles, tas notika 1980. gadā. Šis gleznotājs pats nepazina Dievu, bet glezna bija brīnišķīga. Man tā pieder vēl joprojām. Tolaik biju jauna, sportiska, un man ļoti patika daba. Mēdzu bieži iet pastaigāties, īpaši vakaros. Reiz, kādā vakarā, kad biju izgājusi pastaigāties, notika kas ļoti neparasts un īpašs. Es izgāju uz ielas un devos uz parku, kas atrodas netālu no manas mājas. Tā nu es gāju pa ielu, pāri upītei uz šo parku. Es gāju lēnām un pie sevis klusībā lūdzu. Piepeši ieraudzīju, ka man pretim nāk gadus četrpadsmit, piecpadsmit veca meitene. Man šai laikā jau bija ģimene, bērni. Mēs satikāmies, un viņa mani uzrunāja.

"Vai jūs esat lasījusi šādu grāmatu?" meitene pajautāja un parādīja kādu melnu grāmatu. "Nē," es atbildēju, "man tādas nav." Uz grāmatas vāka bija rakstīts "Jaunā Derība". "Vai jūs to gribētu?" viņa man pajautāja. Atbildēju, ka ļoti gribētu. "Tad es jums to uzdāvināšu," viņa teica un iedeva man šo grāmatu. Es to paņēmu, pacēlu galvu, bet meitenes vairs nebija. "Kur viņa pazuda?" es brīnījos. Griezos visapkārt un skatījos, bet meitene bija kā ūdenī iekritusi. Tai brīdī es to nesapratu, bet tagad zinu, ka Dievs bija sūtījis Savu eņģeli pie manis. Toreiz viņa vēl teica, ka pati lasa šo grāmatu un ka tā ir ļoti laba. Tā nu es lasīju Jauno Derību katru dienu un tikai pasvītroju, pasvītroju, pasvītroju...

Tad 1992. gadā pie mums uz Paņevežu atbrauca Jānis Geide. Toreiz pie mums bija svētki, tika svinēta valsts neatkarības diena – bija 16. februāris. Viņš veda lielu daudzumu grāmatu, un toreiz arī notika brīnums. Autobuss, ar kuru viņš veda šīs grāmatas, aizdegās, bet Dievs uzklausīja lūgšanu un nodzēsa liesmas. Visas grāmatas palika neskartas. Daudz kas sadega, kādas mantas sadega, bet grāmatas palika neskartas.

Tai laikā bija tāda avīze "Panevėžio Balsas" ("Paņevežas Balss"), un šai avīzē bija ievietota reklāma, ka notiks seminārs "Tā runā Bībele". Es tik ļoti vēlējos iet uz šo semināru, jo runa taču bija par Bībeli! Piezvanīju vienai no savām māsām, vēl kādiem savas lielās ģimenes locekļiem – brāļiem, māsām, bet neviens nevēlējās uz šo semināru doties. Mēs augām bez vecākiem, bērnība bija grūta, man jau agri vajadzēja iet strādāt un pelnīt. Savulaik jau nekāda atbalsta nebija. Tā nu es nolēmu, ka iešu viena pati. Bet es biju aizmirsusi datumu, kurā šis seminārs notiek, un lūdzu Dievu, kā lai tur nokļūstu. Atcerējos, kur tas notiek, bet biju aizmirsusi gan datumus, gan laiku. Nākamajā rītā pabrokastojām, un es devos uz kiosku pēc šīs avīzes ar domu, ka varbūt sludinājums par semināru būs publicēts vēl vienu reizi. Tieši tā arī notika – es dabūju avīzi, kurā bija ielikta semināra reklāma. Cik es biju priecīga! Pasitu avīzi padusē un devos mājās. Vairs nevienam nezvanīju, bet gāju viena pati. Aizgāju un ierados tieši tad, kad Jānis Geide dziedāja. Es biju tik pateicīga Dievam! Zāle bija pilna. Klausījos viņa dziedāšanā un sāku raudāt. Kopš tās reizes gāju uz lekcijām katru vakaru. Tajā brīdī seminārām bija atlikušas vēl divas nedēļas, bet kopumā tas ilga četras vai piecas nedēļas. Tā kā sākumā neviens no manējiem nebija gatavs iet, es arī negāju, cerēju, ka man tomēr kāds pievienosies.

Es tik daudz ko uzzināju un biju tik sajūsmināta! Klausoties man šķita, ka karstums plūst cauri visam ķermenim.

Otrā lekcija, uz kuru aizgāju, bija par desmito tiesu. Jautāju Dievam, cik daudz man būtu jāatnes par visiem šiem gadiem, kopš nebiju par desmito tiesu neko zinājusi. Nākamajā dienā es atnesu piecu litu vienībās par tik daudziem gadiem, par cik vien varēju atcerēties. Biju salikusi tos pa desmit kopā tādos rullīšos. Es tos atrullēju un pieliku pilnu ziedojumu šķīvi ar šiem pieclitniekiem. Bet neviens cits neko nebija atnesis, un es nodomāju, kā gan viņi neko nav sapratuši.

Gāju uz lekcijām katru dienu, mēs lūdzām, lai Jānis vairāk dzied, jo viņam bija tik laba balss! Viņš dziedāja gan krievu, gan latviešu valodā. Mums visiem tas ļoti gāja pie sirds. Tad pagāja šīs divas nedēļas, un viņš pajautāja, kurš vēlas kristīties. Es biju pirmā, tad arī Arūns Bakonis (*Arunas Bakuonis*), vēl viens vīrs un trīs studentes.

Tātad Tu izlēmi kristīties...

Jā, manas kristības notika 1992. gada 19. martā. Kristījāmies seši cilvēki. Pagāja divi vai trīs mēneši, un nokristījās vēl trīs cilvēki, tad vēl kādi, un kopā, ja nemaldos, tika kristīti astoņpadsmit cilvēki. Nākamajā gadā atkal notika šāds seminārs, ko vadīja Jānis Geide, pēc tā nokristījās vairāk nekā divdesmit cilvēki, precīzu skaitu vairs neatceros. Tajā laikā vasarā sabatos pulcējāmies kādā ļoti skaistā parkā, bet, kad lija lietus, sanācām kopā dzīvokļos, bija pavisam četri dzīvokļi, kuros tikāmies, viens no tiem bija mans dzīvoklis. Katru sabatu pēc kārtas tikāmies kādā no šiem dzīvokļiem. Jānis Geide sākumā brauca katru sabatu, pēc tam katru otro sabatu. Reizēm viņam līdzi bija draugi, citreiz dēli. Viņi ļoti skaisti dziedāja, atceros to kā tagad. Mums nevienam nebija tik skaistas balss.

Pēc kāda laika mēs kopā ar vienu māsu sākām darboties, viņa pasniedza Bībeles stundas, es – angļu valodu. Tā nu pie manis sāka pulcēties jaunieši. Tur bija tik daudz jauniešu! Es visiem teicu, lai pirmo reizi nāk kopā ar vecākiem, ar mammu. Tolaik skolā bija vienpadsmit klases, un pat tie jaunieši, kuri mācījās pēdējā klasē, atnāca kopā ar mammu. Kad viņi atnāca, es vispirms atvēru Bībeli, pašā pirmajā stundā. Jo mammai jāzina, kur viņas bērns paliek un ko viņš tur mācās. Pirmie panti, ko lasījām, bija no Jēkaba vēstules: "Bet, ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots." (Jēk. 1:5) To lūdzu izlasīt, lai viņi saprot, ka gudrības devējs ir vienīgi Dievs. Pie manis nāca visāda vecuma bērni, bet tas bija neatkarīgi no viņu vecuma. Daudzi vidusskolēni nāca, lai es viņus sagatavotu eksāmenam, jo bērniem, kuri pie manis bija mācījušies, skolā ļoti labi veicās. Kad skolotāji viņiem jautāja, kā viņi no tik slikta līmeņa sasnieguši tik labu, es teicu, lai viņi atbild: "Mani mācīja nevis privātskolotājs, bet Dievs." Kad viņi to Jēkaba vēstules pantu izlasīja, es uzdevu viņiem jautājumu: "Kurš dod gudrību un cik daudz gudrības?" Viņi domāja un nevarēja atbildēt, tad es paskaidroju no Bībeles – Dievs to dod, un Viņš dod devīgi. Tad mēs arī pirmo reizi kopā lūdzām – es, šis bērns un viņa mamma. Kad bija kāds skolēns, kuram skolā gāja pavisam slikti, vienmēr mūsu iesākums bija uz ceļiem lūgšanā, un es vienmēr apliecināju, ka tas, kurš māca, neesmu es, bet Dievs. Tā nu iznāca, ka šie bērni, kuriem gāja visgrūtāk, kļuva par labākajiem skolēniem. Naudu par stundām es nekad neņēmu. Mācības notika nedēļas nogalēs, jo sabatā mācījām Bībeli, svētdien – angļu valodu. Notika arī vairākas kristības.

Vairāki mani skolēni aizbrauca mācīties uz Lielbritāniju, un arī tur viņiem bija labas sekmes. Viņiem pat tika jautāts, kur viņi tik labi apguvuši angļu valodu. Galu galā iznāca, ka saņēmu no Ņūboldas uzaicinājumu iziet papildu angļu valodas apmācību, sakrāju naudu un aizbraucu mācīties. Jo dāvanu pasniegt angļu valodu Dievs man deva pēc kristībām, pati es to nemaz tik labi nezināju. Vienmēr biju labi mācījusies, bet ne angļu valodu. Tā man bija dāvana no Dieva. Pati es nebiju nekas. Viss bija tikai no Dieva.

Vēlāk jau ņēmu naudu par stundām, bet par nopelnīto pirku draudzes grāmatas un dāvināju tās bibliotēkām. Tās bija izdotas pie mums Kauņā – grāmatas gan lietuviešu, gan nedaudz krievu valodā. Tur bija "Ceļš pie Kristus" un citas grāmatas.

Pastāsti, lūdzu, par savu kolportiera pieredzi Vācijā!

Es biju izbraukājusi visu Lietuvu, visas pilsētas, visām centrālajām bibliotēkām uzdāvināju mūsu grāmatas.

2018. gada maijā mani uzaicināja uz Vāciju, uz Lūgšanu konferenci. Tur bija noīrēta trīsstāvu māja un piedalījās cilvēki no visas pasaules. No Lietuvas mēs bijām četri cilvēki. Pirmajā dienā tika atnestas grāmatas, lai tās izdalītu cilvēkiem – "Ceļš pie Kristus", "Lielā cīņa" un vēl citas. Mūs uzaicināja: "Kurš vēlas, ņemiet tās, ejiet un dāviniet cilvēkiem."

Man Dievs atklāja: "Ņem līdzi vienu meiteni no Vācijas un staigā pa ielām." Biju te pirmo reizi, nevienu nepazinu. Mūsu vietas bija izvietotas rindās pa trim krēsliem kopā. Es apsēdos vidū, blakus bija mana draudzene, bet otrā pusē jauna sieviete no Vācijas. Mēs iepazināmies, un es viņai teicu: "Man Svētais Gars atklāja, ka jādodas kolportāžā. Bet es nevaru to darīt viena, jo nezinu pilsētu, nezinu valodu." Viņas vārds bija līdzīgs vārdam Svetlana, bet vācu manierē. Nevarēju to atcerēties, un mēs norunājām, ka saukšu viņu par Svetu. Arī viņai negāja viegli ar manu vārdu Audrone, un viņa mani sauca par Adu. Es pielūdzu, un Dievs man atklāja, ka darbošos šai pilsētiņā kopā ar Svetu. Es viņai teicu: "Sveta, mums šodien jāiet kolportāžā. Kad beigsies svētruna, dosimies uz pilsētu." Viņa bija ļoti pārsteigta un iebilda, ka arī pati te nevienu nepazīst un ir šai pilsētā pirmo reizi. Tad es lūdzu par šo lietu un, kad svētruna beidzās, atkal uzrunāju Svetu, un viņa teica: "Protams, es iešu!", it kā nekāda atteikuma pirms tam nebūtu bijis! Tā nu mēs paņēmām grāmatas un devāmies. Sveta man teica: "Ko tu teiksi, to mēs darīsim." Mēs pielūdzām un sākām iet pa otrās ielas kreiso pusi. Es gāju un lūdzu, lūdzu. Piepeši ieraudzīju, ka otrā pusē mājā ieiet kāds gara auguma vīrietis uzvalkā. Viņš iegāja mājā un pēc brīža iznāca uz balkona. Es pamāju viņam un angliski uzsaucu. Arī viņš man pamāja no sava otrā stāva. Teicu Svetai: "Skriesim, lai viņš neaiziet prom!" Viņa man paklausīja, un mēs skrējām. Palūdzu, lai viņš pagaida, mēs uzkāpām otrajā stāvā, un viņš atvēra durvis. Man pie apģērba bija

piespraušta kartīte ar manu vārdu un valsti, no kuras esmu ieradusies. Viņš ilgi skatījās uz to. Pajautāju, vai viņš runā krievu valodā, nē, to viņš neprata. Bet angļu valodu viņš zināja labi, jo, izrādās, strādāja Hamburgā un bija universitātes dekāns. Tā nu angļu valodā stāstīju viņam par grāmatām un teicu: "Ja reiz jūs strādājat tik atbildīgā darbā, jums ir vajadzīgas šīs grāmatas, jums tās palīdzēs darbā ar studentiem, un Dievs jums dos gudrību." Visu vairs neatceros, ko teicu, bet, ko Dievs tajā brīdī deva, to arī runāju. Viņš kādu brīdi klusēja, tad norādīja uz zīmīti pie mana apģērba un teica: "Jūs atbraucāt tādu ceļa gabalu no Lietuvas manis dēļ? Es pilnīgi noteikti izlasīšu šīs grāmatas!" Vēlāk uzzināju, ka viņš saviem studentiem pasniedz Bībeles stundas.

Tā nu es četras dienas kopā ar Svetu darbojos kolportāžā. Reiz gribēju iet, bet nevarēju Svetu atrast. Paņēmu viņas vietā citu meiteni no Vācijas, un viņa piekrita. Tā nu mēs darbojāmies kopā. Dievs brīnišķīgi strādāja! Tai reizē satiku vienu jaunu cilvēku, kurš arī runāja angļu valodā. Daudz angļu valodas zinātāju tur nemaz nebija, tā kā šī atkal bija Dieva vadība. Šis cilvēks prata četras valodas – angļu, vācu, spāņu un franču. Tā nu mēs sarunājāmies angļu valodā. Devu viņam mūsu grāmatas un teicu, ka tās palīdzēs viņa dzīves gaitās, viņš paskatījās uz tām un atbildēja: "Es tās jau sen meklēju un nekur nevarēju atrast! Cik tās maksā?" Atbildēju, ka tās ir par brīvu. Viņš ar tādu prieku paņēma šīs grāmatas, piespieda sev klāt un izsaucās: "No kurienes jūs tādas esat, ka dāvināt grāmatas bez maksas?' Arī viņš novērtēja, ka esmu braukusi no Lietuvas, lai mēs šeit satiktos. Teicu viņam, ka tā Dievs darbojas, jo Viņš vēlas visus svētīt. Viņš lūdza, lai aizlūdzam par viņu, jo viņš nevarēja atrast darbu. Viņš bija mazliet melnīgsnējs, un neviens viņu negribēja ņemt darbā. Mēs lūdzām par viņu, un viņš bija tik ļoti pateicīgs. Tāds bija mans Vācijas piedzīvojums.

Tagad pēdējos gados darbojos Paņevežā.

Kā Tu redzi, kā darbs Lietuvā attīstīsies? Vai jūti, ka pēdējā laikā Svētais Gars īpaši izlejas pār Lietuvas draudzi?

Tu man uzdevi tādu jautājumu, ka man noteikti ir jāpasaka šī lieta. Dievs man septembrī atklāja, lai no 1. līdz 31. oktobrim aicinu visas Lietuvas draudzes uz lūgšanām un gavēni. Mani iedvesmoja kāds stāsts no pasaules draudzes, kuru reiz lasīju.

"Kādā Vjetnamas pilsētā, kurā dzīvo gandrīz četri miljoni iedzīvotāju, mājas draudzes mācītājs un daži viņa draudzes ticīgie dedzīgi vēlējās aizsniegt savas pilsētas iedzīvotājus un mantot tos Dievam. Šī pienākuma dēļ viņi sāka dalīt evaņģēlija DVD un citus materiālus. Taču šie evaņģēlija izplatīšanas rezultāti bija niecīgi, un savas darbošanās dēļ viņi bieži vien cieta no policijas vajāšanām un tika pakļauti ilgām, grūtām nopratināšanas stundām.

Nebūdams pārliecināts, ko darīt tālāk, un izmisīgi vēlēdamies, lai darbojas Dievs, mācītājs lūdza savas mājas draudzes ticīgos apņemties trīsdesmit dienas vienoti lūgt un gavēt. Draudze piekrita. Tā nu, gavējot trīs no septiņām dienām nedēļā, viņi sāka trīsdesmit dienu lūgšanu izaicinājumu. Katru dienu viņi lūdza stundām ilgi, dažreiz vienatnē, bet bieži vien kopā. Viņi veltīja laiku, lai atstātu maldus un izsūdzētu grēkus, lūdzot Dievam pēc izrāviena. Neilgi pēc tam, kad trīsdesmit dienas bija noslēgušās, pie mācītāja durvīm klauvēja kāds cilvēks. Atverot durvis, mācītājs uzreiz atpazina atnācēju. Tas bija bēdīgi slavenais bijušais Vjetkonga komandieris, kurš nu bija kļuvis par pilsētas mafijas vadoni. Šis vīrs bija labi pazīstams ar savām nelegālajām darbībām, narkotiku tirdzniecību, spēļu zālēm un bordeļiem. Redzot šī vīra rokās vienu no evaņģēlija DVD, mācītājs nebija pārliecināts, ko gaidīt no šīs vizītes. Ar zināmām bailēm, bet pārņemts ar mīlestību pret Dievu, mācītājs uzaicināja šo cilvēku ienākt. No šīs reizes viņi vairākas nedēļas – vienu dienu katru nedēļu – sāka kopā studēt Bībeli, līdz vīrietis pieņēma Kristu par savu personīgo Glābēju.

Pārvērtības, kas notika viņa dzīvē, bija pārsteidzošas. Viņš nekavējoties ķērās pie darba, lai likvidētu savu mafijas organizāciju, un sāka slēgt visus savus uzņēmumus, kas nedarīja godu Dievam. Visi pamanīja krasās pārmaiņas, un viņa vīri sāka uzdot jautājumus. Bijušā komandiera liecības rezultātā četrdesmit viņa vīri (kopā ar savām ģimenēm) drīz vien sekoja viņa piemēram un pieņēma Jēzu. Viņš bija laimīgs, bet neapmierinājās ar to, ka izplatīja vēsti tikai ar saviem vīriem. Viņam bija lieli mērķi, un viņš vēlējās aizsniegt visu pilsētu Dievam.

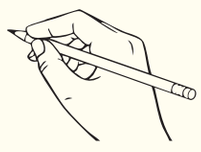
Kādu dienu pēc ilgām lūgšanām Dievs šim bijušajam mafijas bandas līderim deva domu sarīkot "kristietības svētkus". Tā bija neprātīga ideja, bet pārsteidzošā kārtā Dievs to svētīja neparastā veidā. Iespējams, šī bija pirmā reize komunistiskās Vjetnamas vēsturē, kad veiksmīgi izdevās sarīkot tik lielu publisku pasākumu. Izīrētā zāle bija cilvēku pārpilna. Par vieslektoru tika uzaicināts mācītājs, kurš bija mantojis mafijas bandas līderi Kristum. Bijušais mafijas līderis arī dalījās savā spēcīgajā liecībā par to, kā Dievs bija mainījis viņa dzīvi. Tā rezultātā vēl vairāk cilvēku nāca pie Kristus.

Nu pilsētā ir izveidotas vēl vairākas mājas draudzes. Bijušo gangsteru grupā ir vairāk nekā divsimt biedru, un šīs grupas locekļu skaits turpina pieaugt. Cilvēki dedzīgi meklē To Kungu un Viņa Vārdu. Vairāk nekā deviņdesmit tūkstoši evaņģēlija DVD eksemplāru ir izdalīti cilvēkiem visā pilsētā. Daudzi pirmo reizi dzird mūžīgā evaņģēlija vēsti un gatavojas drīzai Jēzus Kristus atnākšana."[1]

Tā nu, iedvesmojusies no šīs liecības, es aicināju visu Lietuvas draudžu mācītājus, lai mēs sekotu šim piemēram un veselu mēnesi lūgtu un gavētu par atmodu Lietuvā. Jo Lietuvā ir tikai 700 adventistu. Daudzi ir aizgājuši no draudzes. Mūsu draudzē bija 130 cilvēku, bet cik palicis tagad?

Tā nu mēs visu mēnesi lūdzam un katru trešdienu gavējam. Pēdējā reize būs šajā trešdienā. Tad redzēsim, ko Dievs darīs!

Intervēja Egils Geide, tulkoja un sagatavoja Anitra Roze

[1] Šī liecība lasāma Melodijas Meisones grāmatā "Uzdrīksties lūgt vairāk". (*Red. piez.*)

Andris Pešelis

KAD ĪSTI IR JĒZUS KRISTUS IESĀKUMS?

“Bet tu, Betlēme Efratā, kas esi maza starp tūkstošiem no Jūdas, no tevis nāks tas, kam jābūt par valdnieku Israēlā un kura izcelšanās meklējama sensenos laikos, mūžības pirmlaikos.” (Mih. 5:1)

Dažiem rodas grūtības saprast šo Rakstu vietu. No kura brīža būtu jārēķina šī valdnieka sākums? Vai Jēzus ir Dievs vai tikai “valdnieks”? Šī Rakstu vieta šķiet skaidra, tomēr to mēdz izļodzīt negodīgi citu mācību izplatītāji.

Senais Betlēmes nosaukums ir Efrata (no senebr. ‘būt auglīgam’). Tā ir vieta, kur nomira Rāhele (1. Moz. 35:19). Šī pilsēta bija ļoti svētīta, tādēļ tā ieguva savu otro nosaukumu – Betlēme – ‘maizes nams’. Savādi, bet senebreju tekstā Mih. 5:1 Betlēme ir nevis ierastajā sieviešu dzimtē, bet gan vīriešu dzimtē. Pilsēta ir bijusi tik maza, ka tā netika pat pieminēta Jozuas iekarojumu sarakstā (Joz. 15).

Pirmkārt, Betlēmē norisinājās Rutes grāmatas notikumi.

Otrkārt, no Betlēmes nāca ķēniņš Dāvids.

Treškārt, Betlēmē piedzima Jēzus.

No Betlēmes izceļas valdnieks, kura izcelsme meklējama “sensenos laikos, mūžības pirmlaikos”. Ir nācies saskarties ar cilvēkiem, kuri apgalvo, ka Jēzum kaut kad esot bijis “iesākums”, tādējādi šie cilvēki ar pārliecību saka, ka Jēzus nevar būt Dievs. Tā ir aplama šīs Rakstu vietas sagrozīšana. Vārds “izcelsme” nozīmē arī ‘ienākšana’. Cik zināms, Jēzus piedzima Betlēmē, Viņš iemiesojās cilvēka miesā, tādēļ arī “izcelsme” būtu atbilstošs vārds. Domājot par “sensenajiem laikiem”, jāsaka, ka Jēzus eksistēja arī pirms piedzimšanas Betlēmē. Vecās Derības tekstos bieži vien Viņš ir apzīmēts kā Tā Kunga eņģelis.

Cik sena senatne būtu šie “sensenie laiki, mūžības pirmlaiki”? To palīdz saprast divas senebreju frāzes sinonīmu paralēlismā. Pirmā norāda uz dziļu senatni, bet otra – uz Dieva darbību, pirms tika radīts laiks. Citiem vārdiem sakot, Jēzus nav radīts, bet ir eksistējis kopš mūžības. Tāpat arī kopš mūžības Dievs bija iecerējis, ka šis apsolītais “valdnieks” piedzims Betlēmē. Jēzum nav iesākuma. Viņš ir mūžīgs. Taču reizē Viņam ir sākums – kad Viņš piedzima Betlēmē cilvēka miesā.

Senebreju vārds “olam” (*mūžība*) norāda gan uz Dievu pašu, gan arī uz Dieva radītās kārtības konsekvenci. “Sensenos laikus” vēl var ievietot cilvēces vēstures rāmjos, kamēr “mūžības pirmlaiki” jau atrodas ārpus radītā laika.

Jēzus ir unikāls, jo ir izcēlies no Dāvida kā viņa pēctecis, tajā pašā laikā Viņš ir bijis Dāvida Kungs (2. Sam. 7:8–16; Ps. 89:35–37; 110:1). Uz šo savādību Jēzus norādīja Rakstu mācītājiem: ““Kā jums šķiet? Kristus, kā dēls Viņš ir?” Tie Viņam saka: “Dāvida.” Viņš tiem sacīja: “Kā tad Dāvids Viņu garā sauc par Kungu, sacīdams: Tas Kungs sacīja uz manu Kungu: sēdies pie Manas labās rokas, tiekams Es lieku Tavus ienaidniekus par pameslu Tavām kājām. – Ja nu Dāvids sauc Viņu par Kungu, kā tad Tas var būt viņa dēls?” Un neviens nevarēja Viņam atbildēt neviena vārda.” (Mt. 22:42–46)

Mūsdienās tūkstoši dodas apmeklēt Betlēmi un dzied dziesmas par tās lielumu. Tomēr Mih. 5:1 liecina par tās niecīgumu. Liels ir Tas Kungs!

BRĪNIETIES, DEBESIS! ESI PĀRSTEIGTA, ZEME!

Andris Pešelis

Anitra Roze

PRAVIETOJUMI PAR JĒZU VECAJĀ DERĪBĀ

Jēzus sacīja mācekļiem: ““Ak, jūs nesaprašas un sirdī kūtrie, ka jūs negribat ticēt visu to, ko pravieši sludinājuši! Vai Kristum tā nebija jācieš un jāieiet Savā godībā?” Un, iesākdams no Mozus un visiem praviešiem, Viņš tiem izskaidroja visus rakstus, kas par Viņu rakstīti.” (Lūkas 24:25–27)

Bībelē, Vecajā Derībā mēs varam atrast simtiem tā saucamo mesiānisko pravietojumu, kuri norāda uz Jēzus Kristus piedzimšanu, Viņa dzīvi, nāvi un augšāmcelšanos, kā arī Otro atnākšanu godībā. Šie pravietojumi veido spēcīgu pamatu ticībai, ka Jēzus ir apsolītais Mesija.

Šai mēnesī, kad daudzi ticīgie visā pasaulē piemin Kristus pirmo atnākšanu, aicinām mūsu lasītājus ielūkoties Bībeles norādēs, kuras cita pēc citas atklāj Dieva brīnišķīgo nodomu – Viņa glābšanas plānu – un apliecina, ka “[..] Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem.” (Amosa 3:7)

Te būs minēti tikai daži no Vecās Derības pravietojumiem par Jēzu un Viņa misiju. Līdzās tiem norādītas Jaunās Derības rakstvietas, kurās redzams šo pravietojumu piepildījums. Papildus tam pievienoti jūdu teologu skaidrojumi šīm Rakstu vietām, kas atklāj, cik sarežģīti ir apliecināt Jēzu jūdiem, kad vēl joprojām pastāv tik atšķirīgi redzējumi.

Dosimies Bībeles pravietojumu ceļojumā!

MESIJAS PIEDZIMŠANA

Pravietojums: “Tādēļ Tas Kungs pats jums dos zīmi: redzi, jaunava kļūs grūta un dzemdēs dēlu, un viņa tam dos vārdu Imanuēls.” (Jesajas 7:14)

Piepildījums: “Bet viss tas ir noticis, lai piepildītos, ko Tas Kungs runājis caur pravieša muti, sacīdams: redzi, jaunava būs grūta un dzemdēs Dēlu, un Viņa vārdu sauks Imanuēls, tulkojumā: Dievs ar mums.” (Mateja 1:22, 23)

Šis pants ir atrodams vienīgi Mateja 1:23, un nekur citur Bībeles tekstā Jēzus netiek dēvēts par “Imanuēlu”. Par šī Vecās Derības panta tulkojumu komentētājiem nav vienprātības, jo pastāv atšķirības viedokļos, izmantojot sengrieķu Septuagintu, vai te būtu domāta “jaunava” vai “jauna sieviete”. Matejs šo pantu saskatīja kā pravietojumu par Mesiju, lai gan pravietis Jesaja to bija sacījis ķēniņam Ahasam 700 gadus agrāk, kad tas cerēja uz ārvalstu armiju palīdzību cīņā pret saviem ienaidniekiem. Pravietis apliecināja, ka šis apsolītais bērns būs tikai dažus gadus vecs, kad viņa pretinieki tiks izdeldēti. Tādēļ komentētāji nav vienprātīgi, vai pravietotais bērns ir bijis Jēzus, kas nāca pēc 700 gadiem, vai arī tas bija kāds no tā laika bērniem, kuru ņēma par piemēru, vērojot, cik ilgi vēl jāgaida, līdz Israēla ienaidnieki tiks iznīcināti. Šo bērnu pravietis ņēma par piemēru, lai ķēniņš Ahass paļautos uz To Kungu, kurš ir ar mums, tādēļ tam dots vārds Imanuēls (‘Dievs ar mums’).

Pravietojums: “Bet tu, Bētleme Efratā, kas esi maza starp tūkstošiem no Jūdas, no tevis nāks tas, kam jābūt par valdnieku Israēlā un kura izcelšanās meklējama sensenos laikos, mūžības pirmlaikos.” (Mihas 5:1)

Piepildījums: “Kad Jēzus bija piedzimis Bētlemē, Jūdas ķēniņa Hēroda laikā [..]” (Mateja 2:1)

Šo pravietojumu jūdi lasīja priekšā

“Bet tu, Bētleme Efratā, kas esi maza starp tūkstošiem no Jūdas, no tevis nāks tas, kam jābūt par valdnieku Israēlā un kura izcelšanās meklējama sensenos laikos, mūžības pirmlaikos.” (Mihas 5:1)

Hērodam, atbildot uz jautājumu, kur ir jāpiedzimst nākamajam ķēniņam (Mateja 2:6). Jūdu komentētāji atzīst, ka šis ir mesiāniskais pravietojums un ka Mesijam kā Dāvida dēlam būtu jāpiedzimst Betlēmē, taču viņi nesaista to ar Jēzu no Nācaretes.

Pravietojums: "Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls, valdība guļ uz Viņa kamiešiem. Viņa vārds ir: Brīnums, Padoma devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais tēvs un Miera valdnieks." (Jesajas 9:5)

Piepildījums: "[..] jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir Kristus, Tas Kungs."(Lūkas 2:11)

Pravietojums: "Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī." (1. Mozus 3:15)

Piepildījums: "Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja Savu Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem bauslības [..]" (Galatiešiem 4:4)

Kristīgajos komentāros šo pantu pat dēvē par proto-evaņģēliju jeb pašu pirmo Kristus evaņģēlija pieminējumu Rakstos, ka nāks Glābējs, kurš uzvarēs čūsku (velnu), bet tas pakļaus Glābēju nāvējošam kodienam (Golgatā). Jūdu komentāros šo Rakstu vietu skaidro ļoti vispārīgi, attiecinot to uz pašu cilvēci, kuras uzdevums turpmāk būs bradāt čūsku, bet tā dzels cilvēku papēdī, līdz kamēr atnāks Mesijas laikmets.

Pravietojums: "[..] Un tavos pēcnācējos tiks svētītas visas zemes tautas, tāpēc ka tu esi paklausījis Manai balsij." (1. Mozus 22:18)

Apsolījums Ābrahāmam.

Piepildījums: "Jūs esat šo praviešu un šīs derības bērni, ko Dievs ir slēdzis ar jūsu tēviem, sacīdams uz Ābrahāmu: un tavos pēcnācējos tiks svētītas visas ciltis virs zemes." (Apustuļu darbi 3:25)

Pravietojums: "Es viņu redzu, bet ne tagad, es viņu novēroju, bet ne tuvumā: zvaigzne ņems sev ceļu no Jēkaba, un no Israēla celsies Scepteris [..]" (4. Mozus 24:17)

Piepildījums: "Kur ir jaunpiedzimušais Jūdu ķēniņš? Jo mēs Viņa zvaigzni redzējām austrumu zemē un atnācām Viņu pielūgt." (Mateja 2:2)

Šo pantu, iespējams, izmantoja Austrumu gudrie (Mateja 2:1, 2), saistot jaunās zvaigznes atspīdēšanu ar pravietojumu Daniēla grāmatas 9. nodaļā un jaunā ķēniņa piedzimšanu Jeruzalemē, kur tie ieradās pie Hēroda. Par Betlēmi Austrumu gudrie uzzināja tikai no jūdiem Hēroda pilī. Jūdu komentētāji šo pantu saista ar Dāvida namu un Israēla monarhiju.

Pravietojums: "Zars riesīsies no Isaja celma, un atvase no viņa saknēm nesīs augļus." (Jesajas 11:1)

Piepildījums: "23 Un Jēzus pats, kad Viņš Savu darbu sāka, bija trīsdesmit gadus vecs. Viņš bija, kā mēdza domāt, Jāzepa dēls, Jāzeps – Ēļa [..] tas Isaja, tas Jobeda, tas Boāsa, tas Salas, tas Naāsona dēls [..] tas Ēnoša, tas Seta, tas Ādama dēls, tas Dieva. (Lūkas 3:23, 32, 38)

Pravietojums par Kristus izcelsmi no Dāvida un monarhijas atjaunošanu. Arī jūdu komentētāji šo pantu attiecina uz Mesijas ķēnišķību. Tituls "Dāvida dēls" apzīmē nākamo ķēniņu.

Varat vēl detalizētāk izpētīt Lūkas evaņģēlija 3. nodaļu no 23. panta, kur atrodams Jēzus ciltskoks, kā arī Mateja evaņģēlija 1. nodaļu no 1. līdz 17. pantam. Tur pamanīsiet arī dažas interesantas papildu detaļas.

Pravietojums: "Viņš uz mani sacīja: "Mans Dēls tu esi, Es šodien tevi esmu dzemdinājis." (Psalms 2:7)

Piepildījums: "Jo kuram eņģelim gan jebkad Viņš teicis: Mans Dēls Tu esi, šodien Es Tevi esmu dzemdinājis." (Ebrejiem 1:5)

> "Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls, valdība guļ uz Viņa kamiešiem. Viņa vārds ir: Brīnums, Padoma devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais tēvs un Miera valdnieks." (Jesajas 9:5)

Elena Vaita raksta: "Pestītāja nākšana tika sludināta jau Ēdenē. [..] Tomēr apsolījuma piepildījums kavējās, un pirmie apsolījuma saņēmēji to savā mūžā nepiedzīvoja. Kopš Ēnoha dienām, uzturēdami dzīvu Kristus atnākšanas cerību, apsolījumu atkārtoja sentēvi un pravieši. Tomēr Viņš nenāca. Daniēla pravietojumi atklāja Viņa atnākšanas laiku, bet ne visi šo vēsti saprata pareizi. Pagāja daudzi gadsimti, praviešu balsis apklusa. Pār Israēlu smagi gūlās apspiedēju roka, un daudzi bija gatavi izsaukties: "Laiks ilgi velkas, un visa parādīšana būs nieki." (Ec. 12:22; Glika tulk.) Bet līdzīgi zvaigžņu gaitai nospraustajās orbītās Dieva nodomi nepazīst nedz steigu, nedz kavēšanos. [..] Tāpat Debesu padomē bija noteikta arī Kristus nākšanas stunda. Kad lielais pulkstenis atzīmēja šo brīdi, Betlēmē piedzima Jēzus." ("Laikmetu ilgas", 31. lpp.)

MESIJAS MISIJA UN RAKSTURS

Pravietojums: "Dieva Tā Kunga Gars ir pār mani, jo Tas Kungs mani svaidījis sludināt nelaimīgajiem prieka vēsti, mani sūtījis dziedināt sagrauztas sirdis, pasludināt apcietinātiem atsvabināšanu un saistītiem pilnīgu brīvību, pasludināt Tā Kunga žēlastības gadu un mūsu Dieva atmaksas dienu un iepriecināt visus noskumušos [..]" (Jesajas 61:1, 2)

Piepildījums: "Viņam pasniedza pravieša Jesajas grāmatu. Grāmatu atverot, Viņam gadījās tā vieta, kur bija rakstīts: "Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un akliem gaismu, satriektos palaist vaļā un pasludināt mūsu Kunga žēlastības gadu." Un, grāmatu aizvēris, Viņš to atdeva sulainim un apsēdās. Un visi, kas bija sinagogā, vērsa savus skatus uz Viņu. Un Viņš iesāka uz tiem runāt: "Šodien šis jūsu ausīm dzirdētais raksts ir piepildīts."" (Lūkas 4:17–21)

Turpat tālāk var lasīt, kā jūdi sadusmojās uz Jēzu par Viņa apgalvojumu, ka šie raksti esot piepildījušies. Tie nespēja saskatīt Jēzū neko vairāk kā tikai galdnieka dēlu. Bez tam Jēzus Savā paziņojumā

izlaida "Dieva atmaksas dienu", kas jūdu ausīm šķita pavisam liela ačgārnība, jo pagānu iznīcināšana tiem šķita kā vissvarīgākais Mesijas laikmeta notikums.

Elena Vaita par šo pravietojumu raksta: "Jēzus bija tas, par kuru Jesaja pravietoja. Viņš dziedināja salauztos un atbrīvoja saistītos." (*Kristus dziedinošā kalpošana*, 22. lpp.)

MESIJAS CIEŠANAS UN NĀVE

Pravietojums: "Ap mani sastājušies suņi, ļaundaru bars mani ielenc, manas rokas un kājas ir caururbtas. [..] Viņi dala manas drēbes savā starpā, un par manu apģērbu viņi met kauliņus." (Ps. 22:17–19)

Piepildījums: Kristīgie komentētāji vienā balsī šo pantu sasaista ar pravietojumu par Jēzu. Jūdu komentētāji šajos pantos saskata kādu anonīmu cietēju, Israēla tautu vai pašu dziesminieku, bet ne Mesiju.

Senebreju tekstā 17. panta otrajā daļā ir vārds *kā'arij*, par kura tulkošanu jau sen notiek debates, jo vārds "caururbtas" šajā pantā ir ielikts, vadoties no grieķu Septuagintas. Šis vārds – "caururbtas" – dod iespēju minēto pantu attiecināt uz Kristu. Leksikonos senebreju vārdam *kā'arij* piedāvā tulkojumu 'lauva'. Komentētāji apgalvo, ka agrāk Bībeles tulki esot izmantojuši nevis senebreju tekstā esošo "lauvu" (*kā'arij*), bet gan piezīmēs uz lapas malām uzrakstīto "caururbtas" (*kārah*). Tie saka, ka ebrejiem esot bijusi tāda tradīcija – ja viņiem šķitis, ka tekstā ir neprecizitāte, tad lapas malā viņi rakstījuši kļūdu labojumu. Bez tam vārdi *kā'arij* un *kārah* ebreju tekstos tiek rakstīti ļoti līdzīgi, tādēļ manuskriptos, kā uzskata komentētāji, varēja ieviesties pārrakstīšanas kļūda. Šis psalma 17. pants nav citēts Jaunajā Derībā, bet evaņģēlijos ir atsauce uz Jēzus drēbju dalīšanu (Mateja 27:35).

Pravietojums: "[..] viņš bija nicināts, labāki ļaudis no viņa vairījās, vīrs, kam nebija svešas sāpes un kas bija norūdīts ciešanās, tāds, kura priekšā aizklāja vaigu, tā nicināts, ka mēs viņu ne par ko neturējām. Taču viņš nesa mūsu sērgas un ciešanas, un mūsu sāpes viņš bija uzkrāvis sev, kurpretī mēs viņu uzskatījām par sodītu, Dieva satriektu un nomocītu. Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts viņam mums par atpestīšanu, ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti. Mēs visi maldījāmies kā avis, ikviens raudzījās tikai uz savu ceļu, bet Tas Kungs uzkrāva visus mūsu grēkus viņam. Kad viņš tika sodīts un spīdzināts, viņš padevās un neatdarīja savu muti kā jērs, ko ved nokaušanai, un kā avs, kas paliek klusa savu cirpēju priekšā; tā viņš apklusa un neatdarīja savu muti." (Jesajas 53:3–7)

Piepildījums: Kristīgie komentētāji atzīst, ka šie panti Jesajas 53. nodaļā ir pravietojums par Jēzu Kristu, savukārt jūdu komentētāji norāda, ka šie vārdi ir attiecināmi uz cietošo Israēla tautu, sevišķi dēļ holokausta. Jūdi te pat izdala divus Mesijas: Mesija Jāzepa dēls – cietējs un Mesija Dāvida dēls – valdītājs.

Evaņģēliju tekstos šie panti nav citēti. Jūdi nekad nav saskatījuši Mesiju kā tādu, kura nāve būtu kā izpirkuma upuris par visas cilvēces grēkiem. Pat Kristus mācekļi nesaskatīja Mesiju kā mirstošu par cilvēces grēkiem (Jāņa 12:34). Vēl jo vairāk Mesiju šādi nesaskatīja un vēl joprojām nesaskata jūdi. Jūdu skatījumā Mesija ir ķēniņš uz mūžību. Kristīgie komentētāji savukārt šos Jesajas 53. nodaļas pantus skaidro, lūkojoties evaņģēliju tekstos un apustuļa Pāvila vēstulēs. Jēzus tiek sists krustā, cieš un mirst. (Lasiet, piem., Mateja 27:26–50!)

Elena Vaita par to raksta: "Jesajas 53. nodaļa ir evaņģēlijs Vecajā Derībā. Tā atklāj Kristus upuri par cilvēci." (*Apustuļu darbi*, 225. lpp.)

MESIJAS AUGŠĀMCELŠANĀS

Pravietojums: "[..] jo Tu manu dvēseli nepametīsi nāves valstībā, nedz Savam Svētajam liksi redzēt iznīcību." (Psalms 16:10)

Piepildījums: Apustuļu darbos 2:31 Pēteris atsaucas uz šo psalmu, runājot par Jēzus augšāmcelšanos. Arī kristīgie komentētāji šo pantu attiecina uz Kristus augšāmcelšanos, vadoties no Apustuļu darbiem 2:27. Jūdu komentētāji to attiecina uz dziesminieku Dāvidu.

Elenas Vaitas komentārs: "Kristus uzvara pār nāvi bija Dieva apsolījuma piepildījums. Viņš ir dzīvības Kungs." (*Laikmetu ilgas*, 785. lpp.)

MESIJAS VALDĪŠANA

Pravietojums: "Scepteris nezudīs no Jūdas, nedz valdības zizlis no viņa kājām, iekāms tas Šīlo nāks. Viņam tautas klausīs." (1. Mozus 49:10)

Piepildījums: Šis pants paredz to, ka Mesija nāks no Jūdas cilts. Arī jūdu komentētāji tam piekrīt un attiecina to uz pareģojumu par monarhijas tapšanu un Mesijas valstības atnākšanu.

Pravietojums: "Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls, valdība guļ uz Viņa kamiešiem. Viņa vārds ir: Brīnums, Padoma devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais tēvs un Miera valdnieks. Viņa valstība ies plašumā, un miers būs bez gala uz Dāvida troņa un Viņa ķēniņa valstībā, Viņam to nostiprinot un atbalstot ar tiesu un taisnību no šā laika mūžīgi. To darīs Tā Kunga Cebaota dedzīgums." (Jesajas 9:5, 6)

Piepildījums: "Uz Viņa tērpa, proti, sānos, ir rakstīts vārds: ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs." (Atklāsmes 19:16)

Elena Vaita šo pravietojumu komentē tā: "Kristus valdīšana ir miera un taisnības valdīšana. Viņš ir mūsu Ķēniņš uz mūžiem." (*Lielā cīņa*, 678. lpp.)

Pravietojums: "[..] pēkšņi no kalna bez kādas cilvēku roku palīdzības atraisījās akmens un gāzās lejup; tas ķēra tēla dzelzs un māla kājas un sašķaidīja tās." (Daniēla 2:34)

Piepildījums: Jaunās Derības tekstos netiek citēta Daniela 2. nodaļa. Tajā minētais "akmens" adventistu literatūrā tiek interpretēts kā Kristus otrās atnākšanas metafora. Katoļu (arī pareizticīgo un luterāņu) skaidrojumā "akmens" esot pati Baznīca (Kristus valstība), kas sāk valdīt pēc Romas impērijas sabrukuma.

Vecajā Derībā ir atrodami vairāk nekā 300 pravietojumi par Jēzu Kristu, kuru piepildījumu Bībeles pētnieki saskata Jaunajā Derībā, apliecinot Dieva plāna nemainību. Elena Vaita savos darbos konsekventi uzsvēra Vecās Derības pravietojumu nozīmi, kas palīdz atpazīt Jēzu kā apsolīto Pestītāju.

Par Vecās Derības pravietojumiem apustulis Pāvils ir rakstījis: "Jo es jums vispirms esmu mācījis, ko es pats saņēmu, ka Kristus ir miris par mūsu grēkiem pēc rakstiem un ka Viņš aprakts un trešajā dienā augšāmcēlies pēc rakstiem." (1. Korintiešiem 15:3, 4) Apustulis Pāvils nepiemin konkrētu Rakstu vietu, uz kuru viņš šeit atsaucas. Viņš uzsver, ka pēc Rakstiem Jēzus ir miris, aprakts un augšāmcēlies. To varot lasīt ļoti daudzās Vecās Derības rakstu vietās, kuras jūdi bija palaiduši garām, neatpazīstot Jēzu kā Mesiju.

Arī Saviem mācekļiem pa ceļam uz Emavu Jēzus minēja šīs Rakstu vietas, sākot no Mozus līdz praviešiem. Šo Rakstu vietu lielo skaitu piemin daudzi kristīgie komentētāji. Taču, lai arī cik mīļas kristiešiem šīs Vecās Derības rakstu vietas varētu šķist, neviena no tām nav tāda, kas viennozīmīgi būtu spējusi pārliecināt jūdus, ka Jēzus ir Mesija. Katra no tām satur nianses un atšķirīgu interpretāciju iespējas. Kristieši, protams, šīs Rakstu vietas izceļ kā svarīgas norādes par Svēto Rakstu vienotību un Jēzus Kristus īpašo lomu. Savukārt jūdi saskata šīs Vecās Derības Rakstu vietas pavisam savādākā gaismā. Tādēļ debatēs ar jūdiem kristiešiem ir ļoti sarežģīti pamatot no Svētajiem Rakstiem, ka tieši Jēzus no Nācaretes arī ir Mesija. Katra puse šajās debatēs saprot kaut ko savu, un tiem nav iespējams nonākt pie vienota kopsaucēja.

Vecās Derības pravietojumi ne tikai norāda uz Jēzus pirmo atnākšanu, bet arī uz Viņa otro atnākšanu un Dieva valstības pilnīgu atklāsmi. Tie ir cerības avots ikvienam no mums, apliecinot, ka Dieva plāns tuvojas savam piepildījumam – mūžīgai glābšanai un pilnīgai atjaunošanai. Kristus uzvara pār nāvi ir Dieva apsolījuma piepildījums.

Ziemassvētku laiku nereti dēvē arī par klusas apceres laiku, kad sirds un prāts ir gatavi uz mirkli norimt, nolikt malā ikdienas skrējienu un ļaut sev pārdomāt patiešām svarīgus dzīves jautājumus, jautājumus ar mūžības vērtību. Tāpēc šī pētījuma noslēgumā būtu jauki padomāt par pieciem svarīgiem jautājumiem. Varbūt kāds no tiem palīdzēs novirzīt domas un sarunas uz patiesi būtisko tad, kad svētku laikā būsiet kopā ar sev mīļiem cilvēkiem, kuri vēl ir tikai ceļā pie sava Glābēja.

Šie varētu būt pārdomu jautājumi:

1) Kāpēc Dievs izvēlējās, lai Mesija piedzimst pazemīgos apstākļos?

2) Kā Jēzus misija ietekmē mūs šodien?

3) Kā Jēzus ciešanas maina mūsu attieksmi pret grēku?

4) Ko mums nozīmē Kristus augšāmcelšanās?

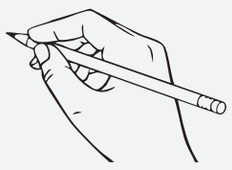
5) Kā mēs varam sagatavoties Kristus otrajai atnākšanai?

Lūdzu, ieklausieties šajos vārdos un ļaujiet, lai tie jūs uzrunā!

"Šodien Debesis nav tālāk no zemes kā toreiz, kad gani klausījās eņģeļu dziesmā. Vēl arvien Debesis rūpējas par cilvēci tāpat kā tad, kad vienkāršie ļaudis savos ikdienas darbos sastapās ar eņģeļiem dienas vidū un sarunājās ar godības sūtņiem vīna kalnos un laukos. Debesis mums var būt ļoti tuvu pat ikdienas gaitās. Debesu galma eņģeļi pavadīs to ļaužu soļus, kas visas lietas dara saskaņā ar Dieva pavēli.

Betlēmes stāsts ir neizsmeļams temats. Tajā ir apslēpts "Dieva bagātības, gudrības un atziņas dziļums". (Rom. 11:33) Pestītāja pašaizliedzība ir apbrīnojama – Debesu troni Viņš apmainīja pret silīti, bet eņģeļu sabiedrību, kas Viņu pielūdza, – pret lopiem kūtī. Tas ir pārmetums cilvēku augstprātībai un iedomībai. Tomēr tas bija tikai sākums Viņa apbrīnojamajai pazemībai. Pieņemt cilvēka dabu Dieva Dēlam būtu bijis bezgala pazemojoši pat toreiz, kad Ādams savā bezvainībā vēl atradās Ēdenes dārzā. Bet Jēzus kļuva cilvēks tad, kad cilvēci jau četrus tūkstošus gadu bija postījis grēks. Viņš pieņēma lielā iedzimtības likuma sekas, kurām bija pakļauts jebkurš Ādama bērns. Kādas bija šīs sekas, to uzskatāmi parāda Kristus šīs zemes senču vēsture. Ar šo iedzimtības nastu Viņš uzņēmās mūsu sāpes un kārdināšanas, lai rādītu bezgrēcīgas dzīves piemēru. [..] Ak, kaut šodien cilvēce spētu to sadzirdēt! Toreiz izsacītais vēstījums, toreiz uzsāktā dziesma pieaugs spēkā līdz laika beigām un izskanēs līdz pasaules galiem. Kad Taisnības Saule uzlēks ar dziedināšanu zem saviem spārniem, šo dziesmu atbalsos neskaitāms pulks; tas būs kā lielu ūdeņu šalkas: "Allelūja! Jo ir sācis valdīt Kungs, mūsu Dievs, visuvaldītājs." (Atkl. 19:6) [..]

Pat šīs zemes tēva sirds ir pieķērusies dēlam. Viņš raugās mazajā sejiņā un nodreb, iedomājoties, ka bērna dzīvība varētu tikt apdraudēta. Viņš ilgojas savu dārgumu pasargāt no sātana varas, kārdināšanām un cīņas. Bet Dievs nodeva savu vienpiedzimušo Dēlu daudz sīvākām cīņām un lielākam riskam, lai pasargātu mūsu bērnu dzīves taku. "Šī ir tā mīlestība." Brīnieties, Debesis! Esi pārsteigta, zeme!" (E. Vaita. *Laikmetu ilgas*, 4. nodaļa)

> Kristus uzvara pār nāvi bija Dieva apsolījuma piepildījums. Viņš ir dzīvības Kungs. Kristus valdīšana ir miera un taisnības valdīšana. Viņš ir mūsu Ķēniņš uz mūžiem. (E. Vaita)

PADOMI
MENTĀLĀS VESELĪBAS KOPŠANAI, ATVESEĻOŠANAI UN SARGĀŠANAI

Aizvadītā gada nogalē, stāvot uz jaunā gada sliekšņa, piedāvājam pārdomāt padomus no grāmatām "Cerības spēks"[1] un "Kristus dziedinošā kalpošana"[2].

Dusmas un naids ir jūtas, no kurām cilvēks nevar pilnībā izvairīties, taču, kļūstot visaptverošas, tās var izpostīt attiecības starp draugiem, ģimenē, starp kolēģiem vai plašākā sabiedrībā. Reizēm tās ir sekas pret sevi izjustai emocionālai vai fiziskai vardarbībai, kas izpaužas kā aizsardzības reakcija – pretuzbrukums. Reizēm tās tiek regulāri piekoptas savstarpējās attiecībās, lai manipulētu ar otru un panāktu savu. Noteikti ir vēl daudzi citi iemesli.

Grāmatas "Cerības spēks" 8. nodaļā sniegti šādi padomi:

KĀ IZVAIRĪTIES NO DUSMĀM UN AGRESIJAS

Cilvēks var kontrolēt dusmu un agresijas impulsus, novērojot sevi un ieviešot vienkāršus nomierināšanās un relaksēšanās ieradumus.

• Izvērtējiet situācijas svarīgumu. Pajautājiet: vai mana naida iemesls ir svarīgs? Kas notiktu, ja viss nenotiks pēc mana prāta? Vai es nenožēlošu, ja tagad zaudēšu savaldību?

• Elpojiet dziļi un nomierinieties. Elpošana mūs nomierina.

• Centieties novērst savu uzmanību. Nedomājiet par to, kas jūs sadusmoja, tas visu vēl vairāk saasinās. Lūdziet, lai Dievs jums palīdz pārvarēt negatīvās jūtas.

• Izvēlieties pareizo risinājumu, pajautājot "Kā es varu tev palīdzēt?"

• Neuzskatiet savu pretinieku par ienaidnieku. Ja kāds ir jūs sadusmojis ar savu uzvedību vai vārdiem, nedomājiet, ka šis cilvēks cenšas jūs izaicināt. Ja cilvēks patiesi tīšām cenšas jūs aizvainot, jūs atzīsit, ka viņš ir nelaimīgs un viņam nepieciešama līdzjūtība.

• Praktizējiet piedošanu. Piedošana nomierinās ne tikai jūs, bet arī otru cilvēku, kurš sāks jūs vairāk cienīt par jūsu cēlsirdību un dāsnumu.

• Lūdziet.

Bībelē atrodami vairāki interesanti stāsti par cilvēkiem, kuri ļāvās dusmu izvirdumam. Šis ir viens no unikālajiem Bībeles aspektiem – tās autori neslēpj patiesību un neuzdodas par ideāliem varoņiem. Šajos stāstos tiek atspoguļotas arī viņu vājības. Kāpēc? Tāpēc, ka Dievs vēlas, lai zinām, ka tiem, kuri pakļaujas Viņa gribai un spēkam, vienmēr ir cerība.

Aplūkosim divu praviešu pieredzi – vienu no Vecās Derības, otru no Jaunās Derības.

Dievs Jonam deva sarežģītu uzdevumu – sludināt Ninives iedzīvotājiem. Šī pilsēta ar vairāk nekā simts tūkstošiem iedzīvotāju bija briesmīgās asīriešu impērijas galvaspilsēta. Tās iedzīvotāji bija tik ļauni, ka neaprobežojās ar savu pretinieku nogalināšanu, tie viņus spīdzināja. Tie bija israēliešu ienaidnieki, un Dievs vēlējās, lai pravietis dotos uz viņu galvaspilsētu un pasludinātu tiem doto vēsti. Jona bēga no savas misijas.

Pēc piedzīvojumiem, kas viņu noveda grēku nožēlas lūgšanā Dieva priekšā, Jona devās izpildīt uzdevumu. "Visi pilsētas iemītnieki nožēloja savus grēkus un mainīja attieksmi. Tas pravieti sadusmoja. Dieva žēlastība pravieti sadusmoja, un viņš sūdzējās Radītājam. Dievs jautāja: "Vai tu domā, ka tu dari labi dusmodamies?" (Jonas 4:4)"

Jaunajā Derībā, runājot par pārveidošanu, viens no varoņiem, kas piesaista mūsu uzmanību, ir Jānis, kuru mēdza saukt par "pērkona dēlu". Visi no viņa baidījās skarbā rakstura dēļ. Reiz viņš lūdza Jēzus atļauju izsaukt no debesīm uguni, kas iznīcinātu viņa pretiniekus. Bet šī mācekļa raksturs pilnībā izmainījās, kad viņš pavadīja laiku ar savu Meistaru. Dažus gadus vēlāk viņu dēvēja nevis par "pērkona dēlu", bet "mīļoto mācekli". Kāds bija šo pārvērtību noslēpums? Ļoti vienkāršs – Jēzus tuvums. Tie, kas to piedzīvojuši, tāpat kā Pāvils var apgalvot: "Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; bet, cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani." (Galatiešiem 2:20)

---

[1] H. Melgosa, M. Boržess. *Cerības spēks*, "Patmos", 2018, 8. nodaļa.

[2] E. Vaita. *Kristus dziedinošā kalpošana*, nodaļas "Saskarsme ar cilvēkiem" un "Palīdzība ikdienas dzīvē".

SASKARSME AR CITIEM CILVĒKIEM

"Jebkura mūsu dzīves saskarsme prasa pašsavaldīšanos, iecietību un līdzjūtību. Rīcībā, paradumos un audzināšanā mēs atšķiramies tik ļoti, ka mūsu viedokļi par daudzām lietām ir citādi. Mēs spriežam dažādi. Mūsu patiesības izpratne un domas par dzīvi visos aspektos nav vienādas. Nav divu cilvēku, kuru pieredze visos sīkumos būtu tāda pati. Katram ir savi pārdzīvojumi. Pienākumi, kas vienam šķiet viegli, citam ir visgrūtākie un mulsinošākie.

Cilvēka daba ir trausla, tik svārstīga, tik paļāvīga nepareiziem priekšstatiem, ka, vērtējot citus, ikvienam jābūt ļoti uzmanīgam. Mēs maz apzināmies savas rīcības ietekmi uz citu dzīvi. Tas, ko darām vai pasakām, mums var būt mazsvarīgs, bet, ja mūsu acis atvērtos, tad mēs ieraudzītu, ka tieši no šiem "sīkumiem" visvairāk bijis atkarīgs virziens vai nu uz labu, vai ļaunu." (E. Vaita. *Kristus dziedinošā kalpošana,* nodaļa *Saskarsme ar cilvēkiem*)

PALĪDZĪBA IKDIENAS DZĪVĒ

"Eksistē kāda daudz spēcīgāka daiļrunība par vārdiem, un tā ir klusa un saskanīga īsta kristieša dzīve. Lielāka ietekme ir tam, kas cilvēks ir, nevis tam, ko viņš saka.

Pie Jēzus sūtītie vīri devās atpakaļ ar ziņu, ka vēl neviens cilvēks nav runājis tā kā Viņš, bet tas bija tādēļ, ka neviens vēl nekad nebija dzīvojis tā, kā dzīvoja Viņš. Ja Viņa dzīve būtu bijusi citāda, Viņš nekad nespētu runāt tā, kā Viņš to darīja. Viņa vārdos bija pārliecinošs spēks, jo tie nāca no skaidras, svētas, labsirdības, mīlestības, līdzjūtības un patiesības pilnas sirds.

Mūsu ietekmi uz citiem nosaka mūsu raksturs un pieredze. Lai pārliecinātu tos par Kristus žēlastības spēku, mums šis spēks ir jāiepazīst savā sirdī un dzīvē. Evaņģēlijam, kuru mēs sludinām dvēseļu glābšanai, jābūt Evaņģēlijam, ar kura palīdzību tiek pestītas mūsu pašu dvēseles. Vienīgi ar dzīvu ticību Kristum kā mūsu Pestītājam ir iespējams ietekmēt šo skeptisko pasauli. Ja vēlamies izvilkt grēciniekus no strauji plūstošās straumes, mūsu kājām jābalstās uz Klints – uz Jēzu Kristu.

Kristietības simbols nav ārēja zīme, krustiņa vai kroņa nēsāšana, bet gan kas tāds, kas atklāj cilvēka un Dieva vienotību. Ar Viņa žēlastības spēku, kas izpaužas pārveidotā raksturā, pasaule jāpārliecina, ka Dievs tai ir sūtījis Glābēju, Savu Dēlu. Nesavtīgas dzīves paraugs pārspēj visu citu, kas ietekmē cilvēka dvēseli. Vispārliecinošākais arguments par labu Evaņģēlijam ir mīlošs un mīlams kristietis." (E. Vaita. *Kristus dziedinošā kalpošana*, nodaļa *Palīdzība ikdienas dzīvē,* https://adventisti.lv/lv/gramatas/24/Kristus-dziedinosa-kalposana)

Materiālu sagatavojusi Latvijas draudžu savienības Veselības kalpošanas nodaļa

Jaunums "Patmos" veikalā - uzlīmes lieliem un maziem

SLUDINĀJUMS

Meklēju Ērika Ņūstrema "Bibļeiskij Slovarj" 1997. g. izdevumu.
Ja ir jaunāks, priecāšos.
Lūgums zvanīt: 26149630 (Daina).

VAIRĀK JĒZUS

Lī Vendens – Septītās dienas adventistu mācītājs un pedagogs, trīs grāmatu autors, vietnes www.moreaboutjesus.org līdzautors

1. LEKCIJA

VAI VARAM BŪT DRAUGI?

« Oriģinālais video angļu valodā:

Es gribētu sākt, līdzdalot rakstvietu no Kolosiešiem 1:16-23, kas ņemta no "Message" Bībeles tulkojuma (tā ir pārfrāzētā Bībeles versija). Iespējams, jūsu Bībeles tulkojumos vārdi atšķirsies. Bet man patīk, kā Jūdžins Pītersons to ir izteicis, tāpēc es izmantošu šo Bībeles tulkojumu. Tajā teikts: "Jo viss – pilnīgi viss, augšā un apakšā, redzamais un neredzamais, eņģeļi pēc to kārtas – sākas Viņā un atrod savu jēgu Viņā. Viņš bija tur pirms visa, kas radās, un Viņš satur visu kopā līdz pat šim brīdim. Runājot par draudzi, Viņš to organizē un satur kopā kā galva ķermeni. Viņš bija augstākais sākumā, un – vadot augšāmcelšanās gājienu – Viņš ir augstākais arī beigās. No sākuma līdz galam Viņš ir klātesošs, paceļoties augstāk par visu un visiem. Viņš ir tik plašs, tik ietilpīgs, ka viss, kas ir no Dieva, brīvi atrod savu īsto vietu Viņā. Un ne tikai tas, bet visi salauztie un izkustinātie Visuma gabali – cilvēki un lietas, dzīvnieki un atomi – tiek salikti un savienoti dzīvīgā saskaņā. Tas viss notiek Viņa nāves dēļ, pateicoties Viņa asinīm, kas izlija pie krusta. Jūs paši esat dzīvs piemērs tam, ko Viņš dara. Reiz jūs bijāt pagriezuši muguru Dievam, domājot dumpīgas domas par Viņu, radot Viņam grūtības ikreiz, kad vien varējāt. Bet tagad, pilnīgi atdodot Sevi pie krusta – patiesi mirstot jūsu labā –, Kristus jūs pārcēla Dieva pusē un salika jūsu dzīvi kopā, pilnīgu un svētu Viņa klātbūtnē. No tādas dāvanas nevar atteikties! Jūs paliekat sakņoti un stabili šajā uzticības saitē, vienmēr noskaņoti uz šo vēsti, uzmanīgi, lai netiktu novērsti vai aizvilināti prom. Nav citas vēsts – tikai šī viena. Katra radība zem debess dzird šo pašu vēsti."

Visa radība zem debess saņem vienu un to pašu vēsti – šo vienīgo vēsti, tāpēc šī semināra mērķis un centrs ir "vairāk Jēzus". Mums nevar būt par daudz Jēzus!

Pirms dažiem gadiem es strādāju par mācībspēku privātā vidusskolā, kas bija saistīta ar draudzi. Tā atradās Sietlā. Es priecājos, ka skolas Mūzikas nodaļas vadītājs uzaicināja Maiklu Kardu (*Michael Card*) sniegt skolā koncertu. Sporta zāle bija cilvēku pilna. Tie ieradās no visa Sietlas apgabala, daži pat stāvēja gaitenī. Maikls Kards ir ļoti atzīts, mīlēts un augstu vērtēts kristiešu mūziķis. Viņš ir izdevis vismaz 20 mūzikas albumu. Iemesls, kāpēc es vēlējos doties uz šo koncertu, ir tas, ka Maikla Karda dziesmas vienmēr ir par Jēzu. Tas atgādina Čārlza Spērdžena (*Charles H. Spurgeon*) teikto: "Dodiet man jebkuru Svēto Rakstu vietu, un es no tās došos taisnā ceļā pie Jēzus un krusta."[1] Maikls Kards savās dziesmās arī vienmēr steidzas pie Jēzus.

Tā nu es sēdēju šajā koncertā, mana vieta bija priekšpēdējā rindā. Iznāca Maikls Kards un sāka spēlēt vienu no savām dziesmām. Kad tā beidzās, brīdi valdīja klusums. Bet tad viņš pateica ko tādu, ko es nekad neaizmirsīšu un par ko es viņu mīlu. Viņš teica: "Visas dziesmas šī vakara koncertā būs par Jēzu. Patiesībā nav neviena cita, par ko būtu vērts dziedāt." Nav neviena cita, par ko būtu vērts dziedāt! Tas man atgādina automašīnas uzlīmi, ko vienreiz redzēju. Automašīnai bija Aļaskas numura zīme. Uz tās bija rakstīts: "Pēc Aļaskas viss pārējais izskatās kā Teksasa." Neesmu drošs, vai Teksasas iedzīvotājiem tas patīk, bet tā tur bija rakstīts. Pēc tam, kad esam piedzīvojuši Jēzu, viss pārējais šķiet nenozīmīgs. Tas viss ir par Viņu! Nav citas vēsts, tikai šī viena. Visas radības zem debess saņem to pašu vēsti.

Kad viss atkal atgriežas pie Jēzus, Viņš saka šo vienu vēsti: "Vai varam būt draugi?" Dievs meklē draugus. Jēzus ir izgājis meklēt draugus. Tas bija Viņa oriģinālais plāns. Viņš mūs radīja. Vecākiem rodas bērni ne jau tāpēc, lai mājas darbos būtu vēl dažas palīdzīgas rokas. (Īpaši tāpēc, ka tā parasti nenotiek.) Tad kāpēc vecākiem ir bērni? Parasti vecāki vēlas bērnus, lai paplašinātu mīlestības loku. Kad Dievs radīja cilvēku, arī Viņš vēlējās paplašināt mīlestības loku. Draudzība ar cilvēku bija Dieva plāna centrā pašā sākumā. Tomēr Ādams un Ieva izvēlējās šķirties no Dieva.

Kad mācījos vidusskolā, mēs lietojām šādu terminu – šķirties. Ja Toms un Sūzija pavadīja daudz laika kopā, cilvēki sāka teikt, ka viņi

[1] Oriģinālais Č. Spērdžena izteikums skan: "I take my text and make a beeline to the cross." (*Red. piez.*)

satiekas (draudzējas). Un tad, kad Toms un Sūzija pārtrauca satikties, tad teica, ka "viņi izšķīrās". Ādams un Ieva nolēma, ka būs piemēroti šķirties no Dieva.

Vai kāds jebkad ir izšķīries no tevis? Es atceros pamatskolas 8. klasi. Mana pirmā draudzene bija Ketija. Varbūt nebūs gluži precīzi teikt, ka viņa bija mana pirmā draudzene, jo laika posmā no 2. līdz 4. klasei man bija kādas 19 draudzenes. Tikai neviena no viņām par to nezināja. 8. klasē mana draudzene bija Ketija. Mūsu draudzība sāka veidoties un nostiprināties. Pilsētā, kurā es tolaik dzīvoju, ieradās kāds evaņģēlists un noturēja sanāksmes 5 vai 6 nedēļu garumā. Ketijas vecāki nevarēja apmeklēt šo semināru, bet Ketija lūdza vecākiem viņu aizvest uz semināra norises vietu. Arī mani vecāki nevarēja to apmeklēt, bet aizveda mani uz semināra norises vietu. Mūsu vecāki priecājās, domājot, ka mums abiem ir liela interese par šo garīgo semināru. Vecāki mūs aizveda uz semināru, bet nezināja, ka mēs tajā meklējam viens otru. Mēs atradām ļoti labas sēdvietas, kas atradās atsevišķā telpā ar logiem, sauktā par "māmiņu telpu". Tā atradās draudzes telpas aizmugurē, un tajā bija samazināts apgaismojums. Tur nu mēs sēdējām divos atvāžamajos krēslos. Kādu vakaru uzstājās mākslinieks, kurš zīmēja uz tāfeles, un visi apmeklētāji uzmanīgi skatījās. Kad gaismas tika samazinātas, es sēdēju, uzlicis kreiso roku uz ceļgala, Ketija sēdēja man blakus, uzlikusi labo roku uz ceļgala. Kad gaismas tika samazinātas, es virzīju savu ceļgalu tuvāk Ketijas ceļgalam. Mūsu rokas saskārās. Pēc brīža mēs jau bijām sadevušies rokās. Man šķita, ka rokai cauri izšaujas elektrība. Nezināju, ka, sadodoties rokās ar meiteni, rodas šādas sajūtas. Tās bija vienreizējas sanāksmes, mēs abi neizlaidām nevienu no tām. Skolas gads noslēdzās, pienāca vasara. Nākamajā gadā mēs jau bijām vidusskolā. Abi tajā bijām jauniņie. Šajā vidusskolā mācījās kāds vecāks skolnieks vārdā Džims. Viņš bija pietiekami vecs, lai varētu braukt pats ar savu automašīnu. Man bija tikai velosipēds. Tas ir diezgan apkaunojoši – uzaicināt meiteni uz satikšanos un piedāvāt aizvest viņu ar savu velosipēdu. Atceros, kā Džims aizbrauca vērot saulrietu kopā ar Ketiju savā automašīnā. Tās bija beigas. Es domāju pie sevis: "Man nav ne jausmas, kas notiks ar manu sirdi, ja viņa aizies." Es biju dusmīgs uz Džimu. Jutos tik vīlies, mana sirds bija salauzta, un es nolēmu turēties no meitenēm pa gabalu. Mana sirds bija pārāk trausla.

Pagāja pāris gadi, kuru laikā es nodarbojos ar kalnos kāpšanu un citiem sporta veidiem ārpus telpām. Es turējos pa gabalu no pretējā dzimuma. Tomēr kādā brīdī mani atkal sāka interesēt kāda konkrēta meitene. Šoreiz biju piesardzīgāks, tomēr attiecības sāka veidoties. Mēs satikāmies gandrīz divus gadus. Tad kādā piektdienas vakarā es devos viņu satikt. Viņai bija trīs māsas. Saukšu šo meiteni par Salliju. Es devos uz Sallijas māju, bet pamanīju, ka pie tās stāv Grega automašīna. Es par to neuztraucos, jo domāju, ka Gregs ir ieradies pie kādas no trim Sallijas māsām. Jūs jau nojaušat, kur šis stāsts novedīs... Gregs un visas četras māsas bija istabā. Tā mēs visi sēdējām un sarunājāmies kādu laiciņu. Tad Gregs devās prom. Arī māsas izgāja no istabas, un mēs ar Salliju palikām vieni. Sallija apsēdās man blakus, uzlika roku uz manējās. Man bija tik siltas un patīkamas sajūtas! Un tad viņa pateica kaut ko šokējošu. Viņa teica: "Lī, es tā padomāju, ka būtu labāk, ja mēs paliktu tikai draugi." Tikai draugi? Es nolēmu pajautāt: "Ko tu ar to domā?" Viņa teica: "Nu, tu zini – to būšanu puisim un meitenei, draudzēšanos. Varbūt mums vajadzētu vairāk brīvības vienam no otra, paliksim tikai draugi." Vēlāk es sapratu – ja meitene tev saka: "Paliksim tikai draugi!", tas patiesībā nozīmē: "Nezvani man, nenāc uz manām mājām, neraksti man vēstules, nenāc man klāt skolā, turies pa gabalu no manis lielveikalā! Es gribu, lai esam tikai draugi!" Mana sirds atkal bija salauzta. Šis bija garāks romantikas periods, mana sirds bija pieķērusies vairāk. Kad tajā vakarā nonācu mājās, vecāki jau bija devušies pie miera. Es biju emociju pārņemts un devos uz viņu guļamistabu. Man vajadzēja kādu, ar ko parunāt. Es piegāju pie gultas mammas pusē, jo cerēju tur saņemt vairāk sapratnes un mierinājuma. Viņi abi saldi dusēja, bet es sāku skaļi šņukstēt. Beidzot mamma pamodās, kā jau es to biju cerējis. Viņa jautāja: "Lī, vai kaut kas ir noticis?" Es atbildēju: "Jā, Sallija tikko no manis izšķīrās." Un šajā brīdī, kad mana sirds gulēja zemē sasista tūkstoš gabalos, mana māte ļoti maigā balsī izteica šos mierinošos un stiprinošos vārdus: "Lī, jūrā ir vēl citas zivis." Vai jūs būtu guvuši mierinājumu šajos vārdos? Es pat nebiju makšķernieks. Tas bija grūti.

Nākamajā dienā, sabatā, es devos uz draudzi un no savas sēdvietas palūkojos uz balkonu telpas otrā galā, kur līdz šim biju sēdējis kopā ar Salliju. Viņa tur sēdēja ar savām māsām, bez manis. Man sāpēja pat atrašanās draudzē. Man gribējās iziet ārā un doties prom. Iekāpjot automašīnā, es atcerējos, ka blakus sēdvietā vienmēr sēdēja Sallija. Gribēdams tikt ārā no mašīnas un prom atmiņām, es aizbraucu uz parku pastaigāties, bet arī tur sapratu, ka tieši pa šo celiņu parasti biju pastaigājies roku rokā ar Salliju.

Nākamajā nedēļā es aizgāju uz skolu, sēdēju bibliotēkā un mācījos, lai nokārtotu ieskaiti. Tur pie galda atcerējos, ka šeit mēs ar Salliju agrāk bijām sēdējuši kopā. Lai kur es dotos, man bija atmiņas par Salliju. Tas bija sāpīgi. Es vēroju viņus ar Gregu no attāluma. Visbeidzot nolēmu pamēģināt pēdējo līdzekli, uzrakstot viņai dzejoli. Es atceros tikai pēdējo pantu. Nosūtīju to viņai, uzrakstītu uz nelielas kartītes. Pēdējais pants skanēja šādi:

Tad nu ardievu, bet, pirms dodos prom,
Jāteic – pie tevis ir gabals manas sirds.
Tas ir tik gabaliņš, tik maza druska,
Bet gabali rodas, kad tiek salauzts
kaut kas.

Vai jūs mani nepieņemtu atpakaļ, ja es jums uzrakstītu šādu dzejoli? Viņa to vienkārši izmeta ārā kopā ar manu sirdi. Bet man prieks, ka tā, jo vēlāk es satiku Mārdžiju, un mēs esam pavadījuši kopā jau divdesmit piecus gadus bez lauztām sirdīm. Es priecājos par katru gadu, ko pavadu kopā ar viņu. Bet kādu laiku piedzīvotā šķiršanās man sāpēja. Vai saprotat, ko es ar to domāju? Tā sāpēja. Vai kāds jebkad ir izšķīries no tevis?

Filips Jensijs savā grāmatā "Kur ir Dievs, kad tev sāp"[2] daudz raksta par sāpēm. Mani ieinteresēja kaut kas, ko viņš rakstīja par savu personīgo piedzīvojumu. Reiz viņš devās uz garīgo retrītu Klinšu kalnos, Kolorado štatā. Viņš gribēja tur pavadīt divas nedēļas ar konkrētu mērķi – izlasīt Bībeli no vāka līdz vākam. Viņš cerēja gūt kopskatu uz Svētajiem Rakstiem. Kuras būtu svarīgākās kopīgās tēmas? Kas iekritīs acīs, izlasot visu Bībeli tik īsā laikā? Lūk, pie kādas atziņas Filips Jensijs nonāca, kad bija pabeidzis lasīt – viņš bija pārliecināts, ka visa Bībeles vēsts, reducējot to līdz vienam teikumam, runā par atkārtotiem Dieva centieniem atjaunot attiecības ar cilvēkiem. Atkal un atkal Dievs vaicā: "Vai mēs varam būt draugi?" Dievs meklē draugus. Jau kopš pasaules iesākuma, jau kopš Ēdenes Dievs meklēja draugus. Viņš meklēja draugus, sākot ar Ādamu un Ievu. Viņš gāja pie Ēnoha, kurš staigāja kopā ar Dievu, un viņu starpā izveidojās draudzība. Bet Dievs gribēja vairāk draugu. Viņš devās pie Noas: "Noa, vai tu būsi Mans draugs? Vai pateiksi ļaudīm, ka Es vēlos ar tiem draudzēties? Es negribu tos iznīcināt!" Dievs nevēlas, lai kāds ietu pazušanā. Viņš gāja pie sentēviem, vispirms pie Ābrahāma. "Vai pateiksi ļaudīm, ka Es tos mīlu, ka vēlos būt viņu Draugs?" Dievs gāja pie Israēla. "Varbūt caur šo tautu Es varētu izplatīt vēsti visiem ļaudīm, ka vēlos ar tiem draudzēties?" Dievs meklē draugus. Viņš darbojās caur praviešiem. Viņš izmēģināja visu iespējamo. "Lūdzu, atgriezieties pie Manis, un Es atgriezīšos pie jums!" Dievs lūdz. Viņš lūdz draudzību.

Viņš arī uzrakstīja dzeju. Viņš to darīja caur praviešu rakstiem, caur jūdu tautu, kuras vidū nāca Jēzus. "Lūk, ko vēlas Mans Tēvs un Es – Mēs vēlamies būt draugos ar jums. Mēs cenšamies uzcelt tiltu pāri bezdibenim, atjaunot saikni. Mēs gribam atjaunot kaut ko pazaudētu." Jēzus dodas uz krustu. Viņš atrodas pie krusta. Ļaudis vaicā: "Cik ļoti Tu mūs mīli?" Jēzus atbild: "Tik ļoti!" un izstiepj Savas rokas, lai tās tiktu pienaglotas pie krusta.

Pēc augšāmcelšanās tika dots uzdevums sludināt evaņģēliju. Jēzus teica: "Ejiet un pasakiet pasaulei, ka Es meklēju draugus! Sakiet tiem, ka Es nākšu pakaļ Saviem draugiem." Attiecības ar katru no mums Jēzus vēlas sākt jau tagad. Viņš izmantoja reformatorus, lai izplatītu vēsti, ka Dievu nenodarbina doma, cik daudzus no mums atstāt ārpus Debesu valstības, Viņš meklē, cik daudzus no mums varētu tajā ievest. Viņš meklē draugus.

Bībele saka, ka zemes vēstures noslēgumā Dievs izmantos ļaužu grupu, ko sauc par atlikumu. Kādu vēsti Viņš tiem dos? Vēsti par Dievu, kurš meklē draugus. Viņš meklē draugus, raugoties uz tevi un mani.

Pirms brīža es jums vaicāju, vai no jums kādreiz kāds ir izšķīries, vai jebkad esat tikuši atraidīti. Šai brīdī aicinu jūs par to atkal padomāt. Padomājiet, kā jūtas Dievs. Dievs, kurš meklē draugus.

Varbūt tu pieteicies uz kādu darba vakanci, bet saņēmi atteikumu. Kā tas lika tev justies? Varbūt tu biji saderinājies, bet īsi pirms kāzām tavs saderinātais vai tava saderinātā atsauca saderināšanos. Kā tas lika tev justies? Varbūt tu biji precējies, bet tavs laulātais draugs pieprasīja šķiršanos. Kā tas lika tev justies? Tās sāpes tu droši vien vēlētos aizmirst. Varbūt tu biji bērns šķirtā laulībā, un vecāki tevi mētāja no vienas mājas uz otru. Varbūt tev bija šaubas, vai kāds no viņiem vispār tevi mīl. Kā tas lika tev justies? Vai skolas laikā, kad sporta komandas kapteiņi izvēlējās sev komandas biedrus pa vienam, bet tu paliki pēdējais, negribētais. Kā tas lika tev justies? Varbūt tu vienīgais paliki neuzaicināts uz klases biedru rīkotu pasākumu vai ballīti. Kā tas lika tev justies? Varbūt deju pasākumā tu uzlūdzi kādu uz deju, bet saņēmi atteikumu. Kā tas lika tev justies? Kā tu juties, kad paliki nepieņemts, nevajadzīgs, atstumts, atstāts malā, atraidīts, neiekļauts?

Jāņa evaņģēlija 13. nodaļā Jēzus teica Pēterim, ka tas Viņu aizliegs trīs reizes. Un Mateja evaņģēlija 26. nodaļā lasām, ka Pēteris aizliedz Jēzu trīs reizes. Bet Jāņa evaņģēlija 21. nodaļā Jēzus uzdod Pēterim kādu jautājumu trīs reizes. Padomāsim par jautājumu, kuru Jēzus uzdeva Pēterim! "Pēteri, vai tu Mani mīli?" Tas ir biedējošs jautājums, ko kādam uzdot – vai tu mani mīli? Biedējošs tāpēc, ka tu nostādi sevi nedrošā situācijā. Tava sirds ir kā izlikta uz paplātes. Tev ir svarīgi, lai šis cilvēks atbildētu jā. Ja atbilde būs noraidoša, tu jutīsies sagrauts.

Jautāt kādam: "Vai tu mani mīli?" ir biedējoši. Tāpēc sākumskolā mēs lūdzām kādam draugam, lai viņš pajautā tās meitenes draudzenei, kura man patika, vai es patīku viņai. Mēs to darām caur citiem cilvēkiem, lai mums mazāk sāpētu, ja saņemsim noraidījumu. Te Jēzus vaicā Pēterim: "Pēteri, vai tu Mani mīli?" Ne vienu vai divas, bet veselas trīs reizes.

Radītājs un visa Universa Dievs jautā, vai Viņš mums ir svarīgs, vai mums Viņš rūp. Jēzus, kurš, asinīm plūstot no brūcēm, nomira mūsu labā, jautā: "Vai tu Mani mīli? Vai tu Mani mīlēsi? Vai tu Mani spētu mīlēt?" Mūsu atbilde Viņam nav mazsvarīga. Uzlūkojot Jeruzalemi, Jēzus ar asarām teica: "Jeruzaleme, Jeruzaleme [..] Cik reižu Es gribēju sapulcināt ap Sevi tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cālīšus apakš saviem spārniem, bet jūs negribējāt. (Mt. 23:37) Ko vēl Es varētu darīt, ko jau nebūtu darījis? Vai tu Mani mīli? Vai mēs varam būt draugi?"

Jau ienākot šajā pasaulē, Jēzum īsti nebija vietas. Cilvēku sirdī un mājās Viņam neatradās vieta, tikai kūtī, silītē. Jēzus joprojām meklē cilvēkus, kuru sirdī Viņam atrastos vieta. Jesajas 53:3–8 ir teikts: "Taisni otrādi, viņš bija nicināts, labāki ļaudis no viņa vairījās, vīrs, kam nebija

> Dievs meklē draugus. Viņš darbojās caur praviešiem. Viņš izmēģināja visu iespējamo. "Lūdzu, atgriezieties pie Manis, un Es atgriezīšos pie jums!" Dievs lūdz. Viņš lūdz draudzību.

[2] Philip Yancey. *Where is God when it hurts?* (*Red. piez.*)

> Jēzus saka: “Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klaudzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani.” Viņš vēlas mūs iekļaut Savā apskāvienā un atjaunot salauztās attiecības.

svešas sāpes un kas bija norūdīts ciešanās, tāds, kura priekšā aizklāja vaigu, tā nicināts, ka mēs viņu ne par ko neturējām. Taču viņš nesa mūsu sērgas un ciešanas, un mūsu sāpes viņš bija uzkrāvis sev, kurpretī mēs viņu uzskatījām par sodītu, Dieva satriektu un nomocītu. Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts viņam mums par atpestīšanu, ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti. Mēs visi maldījāmies kā avis, ikviens raudzījās tikai uz savu ceļu, bet Tas Kungs uzkrāva visus mūsu grēkus viņam. Kad viņš tika sodīts un spīdzināts, viņš padevās un neatdarīja savu muti kā jērs, ko ved nokaušanai, un kā avs, kas paliek klusa savu cirpēju priekšā; tā viņš apklusa un neatdarīja savu muti. No smagiem pārdzīvojumiem un tiesas spaidiem viņš gan dzīvē bija atsvabināts. Bet kas gan no viņa laikabiedriem izprata viņa dzīves gaitu un padomāja par to, ka viņš jau bija aizrauts no dzīvo pasaules, ka manas tautas pārkāpumu dēļ viņam bija uzlikts sods?”

Draugi, es gribu, lai jūs kādu brīdi padomātu par to! Ne par to, vai jums ir vajadzīgs Dievs. Bet par to, vai Dievam esat vajadzīgi jūs. Pārāk ilgi mēs esam centušies pārliecināt cilvēkus par to, ka viņiem ir vajadzīgs Dievs. Bet visa Universa Valdnieks un visas mīlestības Avots saka: “Es tikai gribu būt tavs draugs. Es ilgojos tevi iepazīt.” Bieži vien cilvēki tā vieglprātīgi izmet: “Dieva dēļ!” Viņi to lieto kā kādu tukšu frāzi. Bet patiesi un nopietni runājot – vai Dieva dēļ mēs nevarētu būt ar Viņu draugos?

Varbūt šeit var palīdzēt analoģija ar vecāku rūpēm. Pirms dažiem gadiem mans dēls, kurš nu jau studē Valla Valla koledžā, bija pabeidzis vidusskolas pēdējo klasi Alburnā. Viņš gatavojās doties uz koledžu, lai uzsāktu studijas. Somas bija sakravātas un ieliktas automašīnā. Viņa māte un es nolēmām, ka viņam būs vajadzīga mūsu palīdzība izkraut visas mantas koledžas kopmītnēs. Viņš gan nebija to lūdzis, bet mēs zinājām, ka tā vajag. Mēs sekojām viņam savā automašīnā. Mēs palīdzējām viņam ienest divas kastes ar mantām, tā bija liela palīdzība. Tā dēļ bija vērts ceļot 240 kilometrus tālu. Kad bijām izkrāvuši mantas dēla istabā, mana sieva vēl palīdzēja visu ērti iekārtot. Tad dēls teica: “Nu ko, paldies, ka atbraucāt!” Tas bija mājiens. Mēs ar sievu saskatījāmies un atbildējām: “Paldies, ka atļāvi mums atbraukt!” Tad mēs uzņēmām kopīgu foto un vēl kavējāmies, spriežot, ko vēl varētu nofotografēt. Kad vairs nebija iespējams ilgāk novilcināt laiku, mēs devāmies atpakaļ uz savu auto. Atpakaļceļā jutāmies noskumuši. Kas notika mūsu sirdī? Mums dēls bija vajadzīgs vairāk nekā mēs dēlam. Tad es sapratu, kāpēc mana māte savulaik uzrakstīja man vēstuli. Tas notika 1974. gada 4. novembrī.

“Ko lai rakstu savam pirmdzimtajam dēlam, kurš pirmo reizi ir viens pats savā dzīves ceļojumā? Laiks mātišķām pamācībām ir beidzies, jo viņš jau pats zina gandrīz visu, kas būtu jāzina. Bet viņš nezina tās sāpes, kas ir mātes sirdī, redzot viņu aizbraucam, lai kļūtu par vīrieti. Mēdz teikt, ka pieredze ir labākais skolotājs, bet tu nevari mācīties no mūsu pieredzes, jo tas nav tas pats, kas piedzīvot pašam.

Mamma gribētu būt tev blakus, ja paklupsi, un iedrošināt nepadoties. Gluži kā viņa darīja, kad tu mācījies staigāt. Viņa vēlētos būt tur un izteikt, cik ļoti tu viņai pietrūksti un turpmāk pietrūksi. Ar to īsti nevar izteikt manu sakāmo, bet tā ir patiesība – man tevis pietrūkst. Man pietrūkst briesmīgās nekārtības bēniņos. Tētis tos šodien sakārtoja, bet tur izskatās auksti un nemīlīgi. Laikam es pienācīgi nesagatavojos tavai aizbraukšanai, bet varbūt mēs par to nedomājam, līdz tas notiek.

Esmu pateicīga Dievam, ka esi mans dēls un biji ar mums šos 19 gadus. Ceru, ka tu to nepārtrauksi. Gribēju uzrakstīt kaut ko poētisku vai nopietnu, bet īstie vārdi nenāk. Ar to es nevēlos tevi pierunāt braukt mājās vai likt tev ilgoties pēc mājām, bet tas ir kā mierinājums tavai mātei. Gribu, lai zini, ka es tevi mīlu, tie nav tikai vārdi. Man tevis pietrūkst. Bet es priecājos par tavu iespēju augt un nobriest. Es ar tevi lepojos un novērtēju to, kāds draugs esi man bijis.

Neesmu droša, vai šo vēstuli tiešām nosūtīšu, bet bija labi, ka es uzrakstīju savas sajūtas un nobirdināju dažas asaras. Uzturēsim sakarus, Lī, jo man to vajag vairāk nekā tev!”

Arī Dievs saka to pašu: “Uzturēsim sakarus, Man to vajag vairāk nekā tev! Vai mēs varam būt draugi? Es tevi mīlu un vēlos izveidot attiecības ar tevi. Es neskaitīju tavas galvas matus tāpat vien, bet gan tāpēc, ka Man rūp visas tavas dzīves detaļas. Es vēlos būt tavs draugs.”

“Pēteri, vai tu Mani mīli? Vai mēs varam būt draugi?” Atklāsmes 3:20 Jēzus saka: “Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klaudzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani.” Dieva sirds ir izlikta uz paplātes, Viņš nekaunas lūgt tavu draudzību. Viņš nekaunas būt izģērbts un piesists krustā. Un tas viss – lai tu zinātu, cik izmisīgi Viņš tevi mīl. Viņš vēlas mūs iekļaut Savā apskāvienā, atjaunot salauztās attiecības. “Vai mēs varam būt draugi?”

Tā nu noslēgsim ar to pašu pantu, ar kuru sākām, – Kolosiešiem 1:22, 23: “[Arī jūs] Viņš tagad salīdzinājis, Savā cilvēciskā miesā izciezdams nāvi, lai jūs svēti, bez kļūdām un nevainojami varētu stāties Viņa priekšā, ja tikai paliksit savā ticībā stipri un nesatricināti un nenovērsīsities no cerības, kas ir dota evaņģēlijā, kuru jūs esat dzirdējuši.”

Tulkoja Edgars Dūmiņš

ATVĒROT DURVIS DZIĻĀKĀM ATTIECĪBĀM AR DIEVU

Elvīra Grakoviča,
AV Jauniešu lappusītes veidotāja

Intervija ar Anriju Karčevski

Pastāsti mazliet par sevi – kas tu esi, ar ko nodarbojies un kas šobrīd Tev ir tuvākais sirdij?

Mani sauc Anrijs Karčevskis, esmu no Tukuma draudzes. Šobrīd strādāju kopā ar tēvu viņa kokapstrādes uzņēmumā. Brīvajā laikā pievēršos radošiem darbiem, visbiežāk – gleznošanai. Šis man ir pārdomu un meklējumu laiks, lai saprastu, kā varu kalpot Dievam vislabāk.

Kā Tu atklāji savu talantu? Vai tas bija kaut kas, ko pamanīji bērnībā, vai arī tas atklājās vēlāk?

Māksla mani ir saistījusi kopš bērnības. Jau mazotnē mēdzu nedaudz "uzlabot" mājas interjeru, lai gan par to neviens nebija īpaši priecīgs. Vēlāk mani aizveda uz mākslas skolu, kur varēju daudz ko apgūt un attīstīt savas spējas.

Kuri cilvēki vai kādi notikumi iedrošināja Tevi attīstīt šo talantu?

Cik vien atceros, mani vienmēr iedrošināja attīstīt šo prasmi gan vecāki, gan skolotāji. Arī sagatavošanas skolā pamanīja, ka man ir dotības mākslā, un ieteica apmeklēt mākslas skolu.

Kā Tava ikdiena izskatās šobrīd, kā Tu apvieno savu talantu ar mācībām, darbu vai draudzi?

Reizēm ir grūti apvienot darbu un mākslu, jo tas prasa lielu piepūli, taču jūtu, ka tas ir mans aicinājums.

Kā Tu pirmo reizi sastapies ar Dievu personīgi? Vai bija kāds īpašs brīdis, kas mainīja Tavu skatījumu uz dzīvi?

Pirmo reizi piedzīvoju Dieva klātbūtni, kad man bija apmēram seši gadi. Vēl negāju skolā. Kādā dienā biju palicis viens pats mašīnā, un, kā jau bērnam, man kļuva garlaicīgi. Sāku pētīt, kas mašīnā ir, un atlaidu rokas bremzi. Tā kā mašīna stāvēja slīpumā, tā sāka ripot atpakaļ. Es centos to apturēt, bet man tas neizdevās. Tajā brīdī atcerējos par Dievu un sāku lūgt. Atbilde atnāca ļoti ātri – mašīna pēkšņi apstājās. Tajā mirklī es sajutu, ka Dievs patiešām mani dzird un sargā. Tas bija spilgts brīdis, ko nekad neaizmirsīšu, jo tieši tad pirmo reizi piedzīvoju, cik reāls un dzīvs ir Dievs. Kopš tā laika man ir bijuši daudzi piedzīvojumi ar Viņu, bet šis bija pats pirmais.

Kas Tevi visvairāk iedvesmo – cilvēki, Bībeles stāsti, pieredzes?

Parasti visvairāk mūs uzrunā tie notikumi, kas notikuši pēdējā laikā. Mani ļoti aizkustina Pāvela Goijas dzīves piedzīvojumi, viņam patiešām ir neparastas un dziļas attiecības

ar Dievu. Viņš ir gājis cauri lielām grūtībām, taču vienmēr palicis uzticīgs Kungam, un tieši tāpēc Dievs viņu bagātīgi svētīja. Tas atgādina, ka Dievs īpaši tuvojas tiem, kas Viņam uzticas līdz galam.

No Bībeles stāstiem mani visvairāk uzrunā Mozus. Viņš runāja ar Dievu vaigu vaigā, un viņa dzīve ir spilgts piemērs patiesai uzticībai. Reizēm šķiet, ka Dievs ir tālu, bet Mozus pieredze parāda pretējo – ja uzticamies Dievam katrā situācijā, Viņš pats nāk mums īpaši tuvu. Mozus ceļš mums atklāj, ka Dievs nav tālu no tiem, kas meklē Viņa klātbūtni, un ka uzticība atver durvis dziļākām attiecībām ar Viņu.

Vai vari pastāstīt par kādu mirkli, kad pirmo reizi sajuti – Dievs Tevi aicina izmantot savu talantu Viņa godam?

Pirmā reize, kad, manuprāt, patiesi varēju kalpot ar gleznošanu, bija jauniešu konference. Tur bija nepieciešamas trīs gleznas, kurās attēlotas tēmas, par ko plānoja runāt uzaicinātais viesis.

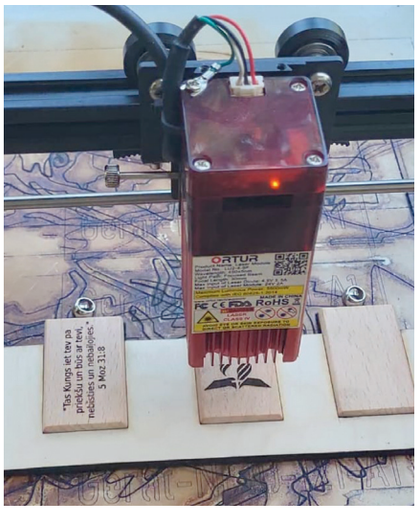
Kā Tu redzi savu nākotni? Kur Tu vēlētos, lai Dievs Tevi vada ar šo talantu?

Es vēlētos kalpot, gleznojot dažādus Bībeles notikumus un daloties ar tiem internetā, lai tie aizsniegtu pēc iespējas vairāk cilvēku. Ticu, ka arī šādā veidā Dievs var uzrunāt un radīt ne vien interesi par Savu Vārdu, bet arī vēlmi iedziļināties Bībelē aprakstītajos notikumos.

Attēlos: Anrija Karčevska darbi

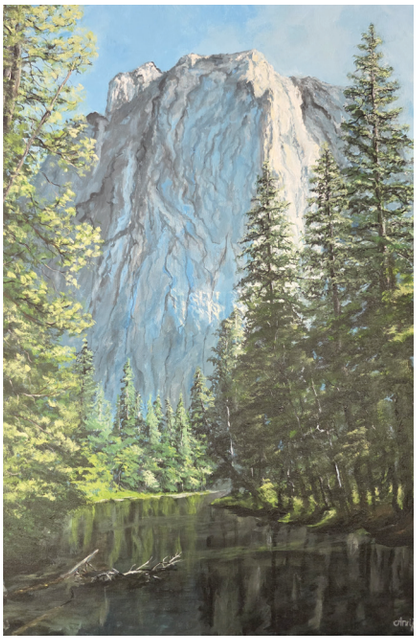

יהוה אלהיכם
ההלך לפניכם
הוא ילחם
לכם ככל
אשר עשה
אתכם במצרים
לעיניכם

לא תרצח
לא תנאף
לא תגנב
לא תענה
לא תחמד
אנכי יהוה
לא תעשה
לא תשא
זכור את
כבד את

Bērnu kalpošanas nodaļas komanda: Brigita Avišāne, Margarita Grīvāne, Mārīte Lipska, Elizabete Rezņikova un Emīlija Trubeckaja

JĒZUS SATIEK VISUS PASAULES CILVĒKUS

ATMIŅAS PANTS

"Tas, kas visu šo apliecina, saka: "Tiešām, Es nāku drīz. Āmen." Tiešām, nāc, Kungs Jēzu!" (Atklāsmes 22:20)

Būdams pārliecināts, ka tagad Viņa mācekļi neklausīs viltus mācītājiem, Jēzus pastāstīja, kādā veidā Viņš atgriezīsies uz zemes. Jēzus stāstīja, ka Viņa nākšana nebūs slepena. Viņš nāks atklāti, tā ka visa pasaule Viņu redzēs. Viņš atspīdēs kā zibens – "Jo kā zibens izšaujas no rīta puses un atspīd līdz vakara pusei, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana." (Mateja 24:27) Putekļi vai migla var aizsegt prožektora starus, bet nekas nevar aizklāt zibens gaismu. Vistumšākais mākonis tās priekšā sadalās tūkstošos spožu pilienu. Tā arī Kristus atnākšana būs redzama visur un visiem. "Un tad visas ciltis virs zemes vaimanās un redzēs Cilvēka Dēlu nākam debess padebešos ar lielu spēku un godību." Tas nozīmē, ka šo notikumu redzēs visa Eiropa, Āzija, Āfrika, Amerika, Austrālija. Redzēs visas rases, redzēs visas tautas – amerikāņi, angļi, francūži, krievi, vācieši, indieši, jaunzēlandieši, afrikāņi un citi. Visi bez izņēmuma, visas ciltis un tautības, ieraudzīs Viņu, vai nu viņi to gribēs vai nē.

Viņš nenāks klusu. Nē! Viņa atnākšana būs visiem dzirdama, tā ka pat nedzirdīgie sadzirdēs, ka Jēzus tuvojas zemei. Jo Viņš "izsūtīs Savus eņģeļus ar lielu bazūnes skaņu, un tie sakrās Viņa izredzētos no četriem vējiem, no viena debess gala līdz otram."

Acīmredzot apustulis Pāvils domāja tieši par šiem Mācītāja vārdiem, runājot par Kunga nākšanu, kura notiks, "kad Dievs to pavēlēs, atskanot erceņģeļa balsij un Dieva bazūnei". To atgādina arī Jānis: "Un debess savēlās kā grāmata, ko satin, un visi kalni un visas salas tika izkustinātas no savām vietām." (Atklāsmes 6:14) "Zemes ķēniņi, varenie, virsnieki un bagātie, stiprie un katrs vergs un brīvais paslēpās alās un klinšu aizās, sacīdami kalniem un klintīm: "Krītiet uz mums, apslēpiet mūs no Tā vaiga, kas sēd goda krēslā, un no Jēra dusmām. Jo atnākusi Viņu lielā dusmu diena! Kas varētu pastāvēt?"" (Atklāsmes 6:15–17)

Jēzus – Lielais Pravietis – neslēpa to, kā Viņš atgriezīsies. Kad Viņš nonāks no Debesīm, visi Viņu redzēs un visi Viņu dzirdēs. Tur nebūs nekā apšaubāma. Visi zinās, ka Viņš ir Jēzus no Nācaretes, Israēla Mesija, Dieva Dēls, ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs. Tas viss ir ārkārtīgi svarīgi, un mums skaidri jāzina par Viņa otro nākšanu! Visas zīmes, kas jau ir piepildījušās, mums stāsta, ka Viņa nākšana ir ļoti tuvu.

Bet diena, kurā tieši tas notiks, ir zināma tikai Dievam. Jēzus to pateica ļoti skaidri: "Bet dienu un stundu neviens nezina, ne debesu eņģeļi, ne Dēls, kā vien Tēvs." (Mateja 24:36) Un tas ir labi. Jo, ja mēs zinātu Viņa nākšanas dienu, mēs sāktu tai gatavoties iepriekšējā naktī. Daudzi tieši tā rīkojas. Viņi atliek savu sagatavošanos, kamēr būs par vēlu.

Nezinot dienu, mums jābūt gataviem vienmēr. Notiks tieši tā, kā Jēzus ir teicis: "Tāpēc esiet modrīgi, jo jūs nezināt, kurā stundā jūsu Kungs nāk. [..] Tāpēc esiet arī jūs gatavi, jo Cilvēka Dēls nāks tanī stundā, kuru jūs nedomājat." (Mateja 24:42, 44) Viņš gatavo mums lielu pārsteigumu. Vai šis pārsteigums būs priecīgs tev un man?

Stāstīdams mācekļiem par Savu atgriešanos, Jēzus tiem pateica vēl kaut ko, kam ir svarīga nozīme mūsu

laikā. “Un šis valstības evaņģēlijs,” Viņš sacīja, “tiks sludināts visā pasaulē, par liecību visām tautām, un tad nāks gals.” (Skat. Mateja 24:14) “Šis valstības evaņģēlijs” – tā, protams, ir Viņa brīnišķīgā glābšanas vēsts visiem cilvēkiem uz zemes. Šī vēsts ietver sevī stāstu par Viņa nākšanu no Debesīm uz zemi, Viņa krustā sišanas un nāves notikumu un Viņa augšāmcelšanās un godības pilnās debesbraukšanas notikumu, un tā ir arī Viņa kā Ķēniņa otrās atnākšanas vēsts, kad Viņš atjaunos visu, kas grēka dēļ tika pazaudēts. Kad šī brīnišķīgā vēsts būs pasludināta visā pasaulē visām tautām un visi būs to dzirdējuši, “tad nāks gals”.

Jēzus neteica, ka visi, kas būs vēsti dzirdējuši, kļūs par kristiešiem, nē! Viņš tikai sacīja, ka šī vēsts tiks sludināta visā pasaulē un visā tautām. Visi cilvēki dzirdēs vēsti un paši izvēlēsies – piederēt šai valstībai vai nē.

Iedziļinoties šajos vārdos, mēs redzam, cik brīnišķīgs ir Jēzus pravietojums. Tajā laikā virs zemes pastāvēja tikai viena milzīga impērija – Roma. Neviens tad vēl nebija dzirdējis par Amerikas Savienotajām Valstīm, Krieviju, Franciju, Vāciju, Angliju. Ķīna, Indija, Āfrika – šīs zemes izveidojās no Palestīnas tautām. Bet nu Ķēniņš – Pravietis runāja par to, ka varenā vēsts par Viņa valstību izplatīsies visā pasaulē un ka to dzirdēs nācijas, kuru toreiz nebija. Raudzīdamies uz priekšu, cauri gadsimtiem, Jēzus redzēja tās visas ar viņu daudzajām valodām, karogiem un politiskajām iekārtām. “Tās visas,” Viņš teica, “sadzirdēs Manu vēsti, un tad nāks gals.” Jēzus zināja, ka Viņa vēsts jāpārtulko simtiem valodās, bet tas Viņu neuztrauca. Bībele ir pārtulkota tūkstoš un simts valodās. Jēzus zināja arī to, ka būs daudz jaunu atklājumu un daudz jaunu vēsts pasludināšanas veidu, tā ka visi ļaudis uz zemes varēs to dzirdēt. Viņš redzēja milzīgu auditoriju celtniecību, kurās ir vietas desmitiem tūkstošu klausītāju, milzīgus mūsdienu stadionus. Viņš redzēja arī radio, kur viena cilvēka balsi vienlaicīgi var klausīties miljoni visā pasaulē. Viņš redzēja televīziju – ka arī tādā veidā Viņa vēsts var nonākt miljonos māju.

Nesen es biju Floridā un iegāju kādas Maiami viesnīcas augšstāva birojā. Pēkšņi no blakus telpas dzirdēju atskanam šādus spēcīgus vārdus: “Tuvu un tālu lai atskan šī vēsts – drīz Kristus godībā nāks!” Tā bija kāda adventistu draudzes raidījuma pārraide. Es dzirdēju šo vēsti arī savas mašīnas radioaparātā, kad ceļoju pa tuksnesi un citām tālām vietām. Miljonu miljoni visā pasaulē klausījās šo pārraidi katru nedēļu. Visspēcīgākās pasaules radio stacijas pārraida brīnišķīgo vēsti par Jēzus mīlestību un jaukas dziesmas, kas aizsniedz visaugstākās kalnu virsotnes, visbiezākos džungļus, visstraujākās upes un vistālākos zemeslodes stūrīšus. Šī vēsts izplatās biezi apdzīvotajās pilsētās, nelielos ciemos un vientuļās mājās. Visi var klausīties vēsti par Jēzus mīlestību un Viņa upuri.

Šodien kā vēl nekad piedzīvojam Jēzus pravietojuma piepildīšanos – “šis valstības evaņģēlijs” tiks pasludināts visiem un visur. Vai daudz vēl ir tādu, kuri nav dzirdējuši un lasījuši par to? Neviens to nezina. Daudz drīzāk, kā mēs domājam, Jēzus teiks: “Darbs pabeigts!” Un “tad nāks gals”.

(No Artūra Maksvela grāmatas “Bībeles stāsti bērniem”)

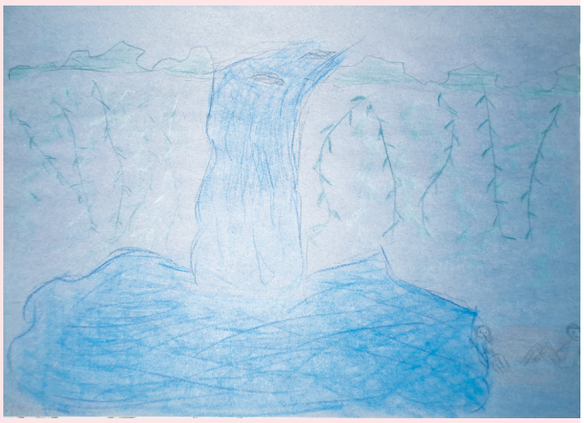
Attēls pa kreisi: Anrijs Karčevskis

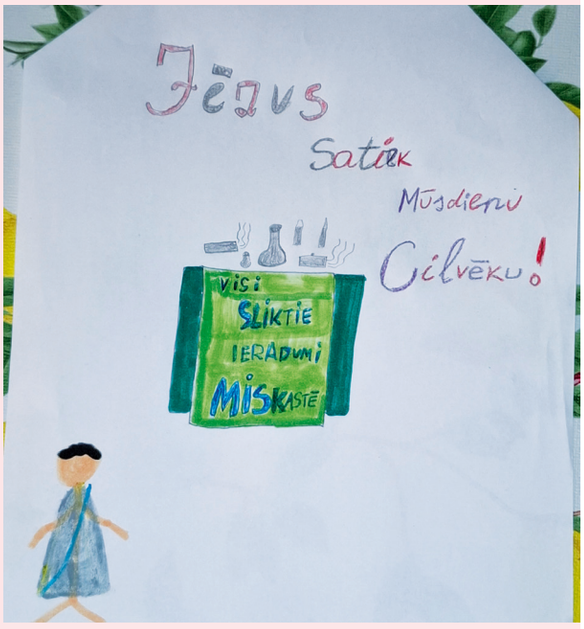
Anna Benjamīna Kušnere

Leila Amālija Kušnere

Stefans Kušners

Marija Kušnere

Tilānija Kušnere

Marta

Sveika, Marta!

Sveiki!

Cik Tev ir gadu?

Man ir seši gadi.

Kur Tu dzīvo?

Es dzīvoju Imantā, Rīgā.

Es arī! Kurai draudzei Tu piederi?

Es piederu latviešu sestajai!

Latviešu draudzei... Kurā valstī Tu dzīvo?

Es dzīvoju Latvijā!

Vai Tev tā patīk?

Jā, ļoti man viņa patīk.

Mums tiešām ir ļoti skaista valsts. Bet Bībelē ir aprakstīta vēl kāda valsts, tur to sauc par valstību. Kas tā ir?

Tā ir Dieva valsts!

Cik interesanti! Ko Tu zini par Dieva valstību? Lūdzu, padalies ar mums!

Ka tur dzīvnieki nebaidīsies, ka viņus varēs glaudīt un pat krokodiliem jāt virsū! Es zinu, ka tur būs ļoti smukas jūras, ka tur Dievu varēs dzirdēt, ka tur varēs arī redzēt Dievu. Un arī es zinu, ka Dievs tur ir ļoti skaists.

Paldies, ka Tu to stāsti! Šī priecīgā ziņa ir jādzird visiem. Ko Tu no tā visa gaidi visvairāk?

Dievu.

Es Tev piekrītu, Marta! Dievs Savā Vārdā apsolīja, ka Jēzus būs ar mums kopā visu mūžību, un es arī to ļoti gaidu. Ko Tu izdarīsi, kad Viņu satiksi?

Es Viņu samīļošu.

Kā Tev šķiet, vai Dievs Tevi arī samīļos?

Jā. Es Viņam pateikšu dažus mīļus vārdus, kurus es pat nevaru izteikt. Es pat nevaru iedomāties, cik viņi būs skaisti...

Tieši tā! Mēs pat nevaram iedomāties, cik ļoti, ļoti skaisti tas būs – satikt mūsu Glābēju. Dieva valstība izklausās tik brīnišķīgi! Bet kā cilvēks var tur nokļūt?

Viņš tur var nokļūt. Dievs nāks otro reizi, un tad cilvēks tur nokļūs.

Cik labi, ka Dievs mums nāks pakaļ! Bet kā mēs varam Dievam parādīt, ka gribam iet Viņam līdzi?

Jālūdz Dievs, jālasa Bībele, jālūdz vakaros, jālūdz arī rītos, jāēd veselīgas lietas, jārunā labus vārdus... Jātic Dievam!

Dievs ir tik labs, jo Viņš mūs, kas ticam Jēzum, vedīs mājās! Vai Tu gribētu tur nokļūt un mūžīgi spēlēties, dziedāt, priecāties un būt kopā ar Jēzu?

Jā, gribētu.

Es gaidu, kad mēs varēsim būt kopā ar Dievu! Un arī viena ar otru... Iedomājies? Visu mūžību!

Tur būs brīvdienas!

Jā, tik tiešām! Ko Tu novēli citiem bērniem?

Citiem bērniem es novēlu labu veselību, lai viņi varētu nākt uz dārziņu kopā ar mani spēlēties. Lai viņi iepazītu Dievu un lasītu Bībeli, un būtu jauki un mīļi!

Cik labs novēlējums! Tas viss ir ļoti svarīgi. Arī es Tev novēlu tādus pašus priekus, kādus vēli citiem bērniņiem – visiem mūsu lasītājiem! Un vēl es Tev novēlu pašu lielāko prieku – Dieva valstību! Marta, paldies par šo īpašo interviju, kurā izstāstīji priecīgo ziņu visiem! Atā!

Atā!

Andis

Sveiks, Andi!

Labdien!

Man ir patiess prieks ar Tevi tikties un uzzināt par Tevi kaut ko vairāk! Cik Tev ir gadu?

Man ir trīspadsmit gadi.

Kur Tu dzīvo?

Es dzīvoju Jelgavā.

Kurai draudzei Tu piederi?

Es teiktu, ka es nepiederu kādai draudzei, jo vēl neesmu kristījies, bet es apmeklēju Jelgavas adventistu draudzi.

Es arī nesen nodomāju, ka draudzei pieder tie, kuri ir kristījušies. Tu šīs manas domas esi izteicis skaļi – Tu apmeklē draudzi, bet vēl tai nepiederi. Bet ar domu, ka piederēsi, vai ne?

Jā!

Slava Dievam! Saki, lūdzu, kas Tevi visvairāk iepriecina draudzē, kuru Tu apmeklē?

Mani visvairāk draudzē iepriecina tas, cik draudzīgi un jauki, un gādīgi visi tur ir.

Cik mīļi! Tādiem jābūt Dieva bērniem, vai ne?

Jā.

Es zinu, ka Jelgavas draudzei ir arī Ceļa meklētāju klubs. Vai Tu to apmeklē?

Jā.

Kāpēc?

Jo mana mamma ir Ceļa meklētāju kluba direktore.

Oho! Vai Tu apmeklē klubu piespiedu kārtā?

Nē! Kad viņa mani pirmo reizi turp aizveda, man tik ļoti iepatikās, ka es tagad eju uz nodarbībām arī bez viņas.

Slava Dievam, ka Tu apmeklē Ceļa meklētāju klubu tāpēc, ka Tev tur patīk, nevis tikai tāpēc, ka Tava mamma ir kluba direktore! Kas Tev kluba nodarbībās patīk?

Man patīk tās lietas, par kurām mēs tur mācāmies.

Prieks! Ko Tu esi ieguvis Ceļa meklētāju nodarbībās? Padalies, lūdzu, ar trim prasmēm vai mācībām, ko Tu tajās esi apguvis!

Esmu iemācījies, kā veidot veselīgu uzturu, kur noder Bībele ikdienā un kā atpazīt augus dabā.

Kurš ir Tavs mīļākais augs?

Zemenes!

Jā, tik saldas un garšīgas! Kā Tu šīs mācības izmanto savā dzīvē?

Esmu iemācījies veselīga uztura principus, tādēļ es varu veselīgi sev pagatavot ēst.

Vai Tu ikdienā arī gatavo?

Jā.

Kādu brokastu ēdienu Tu gatavo visbiežāk?

Omleti ar pilngraudu makaroniem.

Oho, šādu kombināciju vēl nebiju dzirdējusi! Varbūt mums būs iespēja kādreiz tikties. Vai Tu varētu to pagatavot?

Labi!

Super, paldies!

Vēl Ceļa meklētāju nodarbībās esmu iemācījies, ka ārā vai pārgājienos es varu atrast augus un zināt, vai tie ir ēdami vai nav.

Kā ir ar sēnēm, kurām apakšā ir tādi vilnīši, kleitiņas – vai tās ir ēdamas?

Hmm... Sēņot es eju ar mammu. Būs jāpajautā viņai.

Ierosini mammai, lai nākamā nodarbība ir par sēnēm!

Labi. Un trešā mācība ir tā, ka es ikdienā varu izmantot Bībeli kā paraugu – kā man uzvesties, ko darīt un kā dzīvot.

Jā, tas ir tik nozīmīgi! Vai vienmēr izdodas?

Kā kuru reizi.

Jā, man ir līdzīgi. Ja Tu būtu kādas Ceļa meklētāju nozīmītes vadītājs, kas tā būtu?

Tā būtu peldēšanas nozīmīte.

Vai Tev patīk peldēt?

Jā.

Vai Tu apmeklē kādas nodarbības?

Jā, es apmeklēju peldēšanas treniņus.

Vai vasarā, kad ej peldēt, Tu ūdenī ieej lēnām vai ātri?

Es ieskrienu. Vislabāk ir pirms tam iesildīties un tad ieskriet. Bet ikdienā es peldēšanā eju ar sporta skolotāju, tāpēc es peldu baseinā.

Vai Tu plāno kādu dienu kļūt par Ceļa meklētāju skolotāju?

Es domāju, ka jā, jo man patīk citiem kaut ko iemācīt. Būtu ļoti jauki kādam citam iemācīt peldēt!

Tas būtu ne tikai jauki, bet arī noderīgi! Andi, ko Tu novēlētu citiem bērniem?

Es citiem bērniem novēlētu, lai viņi nepadodas, kad kaut ko grib sasniegt, un mēģina to izdarīt!

Cik jauks novēlējums! Arī es Tev novēlu nepadoties un sasniegt to, ko Tu esi nodomājis, proti, lai Tu kļūtu par Ceļa meklētāju skolotāju un būtu atbalsts savai mammai Jelgavas Ceļa meklētāju klubā! Andi, liels paldies Tev par šo jauko sarunu un ka Tu tai piekriti! Atā!

Atā!

Pārsteidzošs piedzīvojums

JAUNS BĪBELES KONKURSS BĒRNIEM 2026

Dievs visu Zemi Savās rokās tur

KATRU MĒNESI VARĒSI:

- **Izlasīt** piedzīvojumu stāstu no kāda kontinenta
- **Iemācīties** īpašu atmiņas pantu no Bībeles
- **Uzzināt** kādu interesantu faktu no dabas
- **Papildināt** Zemes karti ar jaunām uzlīmēm
- **SPECBALVA -** dzīvnieku minifigūriņu komplekts tiem, kas konkursā piedalīsies visus 5 mēnešus

Veido Zemes karti kopā ar mums!

KAS TEV JĀDARA, LAI PIETEIKTOS?

1. Izvēlies tīru A4 papīra lapu baltā vai gaišā krāsā
2. Skaisti un glīti uzraksti norādīto Bībeles pantu (bērniem, kuriem nav rakstītprasmes, pantu raksta un bērnam priekšā lasa atbildīgā persona, kura piesaka bērnu konkursam)
3. Uzzīmē izvēlēto augu, dzīvnieku un/ vai citu dabas objektu no attiecīgās dabas teritorijas (tam jāatšķiras no dabas fakta, kas minēts žurnāla "Adventes Vēstis" Bērnu lappusītē)
4. Uzraksti uzzīmētā auga, dzīvnieka un/ vai cita dabas objekta nosaukumu
5. Uzraksti dabas teritorijas (kontinenta vai pasaules daļas) nosaukumu
6. Uzraksti savu vārdu un uzvārdu
7. Ieskenē darbu un, norādot vārdu, uzvārdu, draudzi/ pilsētu, sūti to uz **berni@adventisti.lv**